Apollo's nieuwe-jaers-gift. Deel 2

bron
Apollo's nieuwe-jaers-gift. Deel 2. Hendrik Maronier, Rotterdam 1753

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_apo009apol02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

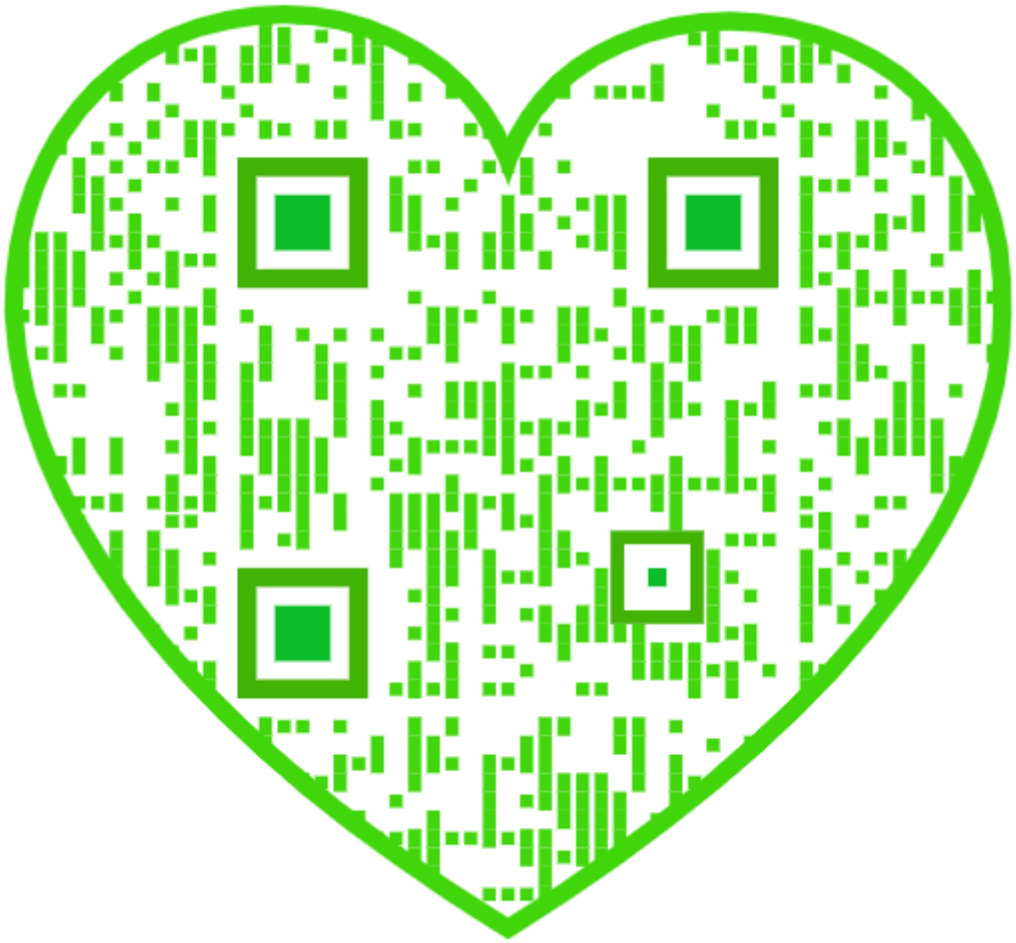

Verklaering van de tytel-prent.

M*En kan hier in de Plaet beschouwen*,
Indien men de oogen op wil doen;
Hoe Phebus, *om zyn woord te houwen*,
Gelyk een Kaerel van Fatsoen;
Zyn Nieuwe-jaers-Gift *uyt komt dêlen*:
De Zang-konst *noemt die greetig aen*,
Om die op, Maetgezang te kweelen,
De Knaepjes die Rontsom haer staen,
Vertoonen de onderscheyden Driften,
En stoffen, *in dit kleen Bestek*,
Verhandelt. Momus *zit te ziften*,
Dog niemant stoord zig aan de Gek:
't Is hier zoo als met alle Zaeken,
Het een gezouten, 't ander Laf:
Maer die het in 't geheel wil Laeken,
'k Wensch dat hy ons wat beters gaf,
Wil dan dit tweede Deel ontfangen,
Beminnelyke Jufferdom;
Zoo heeft den Drukker zyn verlangen.
Dan blyft de Nyd *en* Momus *stom.*

Apollo's nieuw-jaers gift.
tweede deel.

Winterzang.

Vois: *De Winter is voorby gestreeken.*

1.

DE Zomer is voorby gestreeken,
De Winter die staet voor de deur,
Zy naedert vast met haer gebreeken,
De bloemen missen geur en kleur;
De groene blaedjes
Stuiven reeds als kaf,
Beslikte straedjes
Heb je nu als haf.
Het weer valt drommels af.

2.
Die korts van hitte zat te proesten,
Gelyk als of hy glaezen blies,
Zit nu te kuchen en te hoesten,
En klaegt van zinkens op zyn kies;
De barre winden,
Snorren door zyn lyf,
Ach! zegt hy, vrinden,
'k Bon van kou zoo styf.
'k Weet niet waer dat ik blyf.
3.
De witte wintervlokjes vliegen,
En kleeden veld en beemd in 't wit,
Hy heeft het 't slimst niet, zonder liegen,
Die aen den haart in 't hoekje zit,
En braed Kastanjes,
By een glaesje most,
Dat 's zonder franjes,
Maer dog goede kost,
Elk schik zich op zyn post.
4.
Wie lust heeft in 't geluid der bellen,
Die legt de fransche slag 'er op,
Gedekt met Leeuwe- of Beere vellen,
En een Karpoesmuts op zyn kop;
Laet hem rinkinken,
Ik zoek myn gemak,
Een glas te drinken,
By een pyp tabak,
Dat is wel eens zoo vlak.

5.

Daer bruid een paar van gindschen heuvel
Het onderst' boven uit de slee,
Hier de fontange, daar de keuvel
Gewenteld in de blanke snee;
Gelyk de botjes,
Die men bakken zal,
Weg narre zotjes!
Ben je lui niet mal?
Hoe kwist men 't geld niet al!

6.

Een pypje, by den haart gezeten,
Is dat niet duizendmael zoo goed?
Of in 't Verkeerbort eens gesmeeten,
Daar ider spel twee stuivers doet?
Dat spel kan duren.
En zoo kan men lang,
Daer andre schuren,
Als 't haer valt te bang
Door al te grooten gang.

7.

Met lust en vreugd dan aen 't verkeeren,
Zoo brengd me een wintersche avond door,
Die vry zyn kunnen discoureeren,
En neemen 't een of 't ander voor,
Lardeeren 't praetje
Met een glaesje wyn,
Uit 't beste vaetje,
Somtyds van den Ryn,
Zoo kan men vrolyk zyn.

8.

Verban met dezen drank de zorgen,
En spoelt ze lugtig van het hart,
Het werken paert best met den morgen,
En de avond kend geen slaefsche smart.
Die 't boogje ontbinden
Op zyn regten stond,
Die houde ik vrinden
Van verstand gezond.
Dat's uit tot op den grond.

9.

A la bonheur, de daegen lengen;
Het barre winterweertje slyt;
De Zwaluw zal haest tyding brengen
Van d'aengenaemen Zomertyd;
De dorre weiden
Krygen reeds weer kleur,
De Maert wil scheiden,
'k Ruik al Zomer geur,
Wy zyn den Winter deur.

De klaegende minnaer.

Vois: *Vrinden, zou men niet vrolyk weezen.*

1.
ZOnder hoop van te genieten,
In de min te zyn verwart;
Eeuwig en altoos te schieten
Naer het doelwit van zyn hart,
Ach wien zou dat niet verdrieten?
Wie verging niet door die smart?
2.
Zoo is 't nu met my gelegen,
Allerminlykste Amaril!
'k Ben van eene pyl doorregen,
Ligtelyk tegen uwen wil,
Maer myn hert kan daer niet tegen
Om dat ze uit uwe oogen vil.
3.
Woud Gy wat meedogend weezen,
Wouw de balzem van uw' mond
Myn kwetfuur weerom geneezen,
Al schoot Gy dan tot de grond,
'k Zweer myn hert zou dan niet vreezen
Daeglyks zoo te zyn gewond.
4.
'k Zou ophouden van te kermen,
Hoe de min my plaegt en dringt,
Als gy u eens woud ontfermen
Over 't hartzeer dat my dwingt,
En my somtyds in uw armen
Uit medogenheid ontsingt.

Zang tegen de Liefde.

Vois: *Cupidootje Venus kind.*

1.
CUpido blyf van myn lyf! ://:
'k Ben niet voor uw tyd verdryf.
Ik ben te vroom en kuis;
'k Heb geen zinnen,
Om te minnen,
Ik ben te vroom en kuis,
Klop vry aan een ander huis.

2.
Daar de Mingodin gebied, ://:
Ziet men dat Minnerva vlied
En daar men heftig mind,
Ziet men dingen,
Ons ontspringen,
En daar men heftig mind,
Ziet men dat de tyd verzwind.

3.
Wat is het Jufferlyk geslagt? ://:
Iets, waarom de wysheid lagt.
Neen. 'k lust die appels niet,
Die doen sterven,
Die bederven,
Neen. 'k lust die appels niet,
Vol van wrangheid en verdriet.

4.
Wat is ook, regt uit gezeid, ://:
Liefde meer dan idelheid?
En word uw lief belaagt,
Door een looze,

Door een booze
En word uw Lief belaagt,
Denkt dan eensjes hoe het slaagt.
5.
Hoorens krygt men op zyn kop, ://:
En je mooje geld raakt op,
Ik geef de min de zak,
'k Laat myn lusten
Liever rusten.
Ik geef de min de zak,
Liefde is te zwaar een pak.
6.
Weg dan liefde! wysheid laat ://:
U omhelzen. Mingod gaat!
Ik kusse Themis mond
'k Vind daar zaaken,
Die vermaaken
Ik kusse Themis mond,
Dat 's plaisierig en gezond.

Geruste Bezitting.

Vois: *Folie d'Espagné.*

1.
WAt zoet geweld beheerst myn hart en zinnen,
Myn ziel versmelt in zuivre tederheen,
Nu ik gerust myn Fillis mag beminnen,
En in haar schoot my koestren welte vreen.
2.
Een ander mag vry rust in liefde wraaken,
En noemen de onrust prikkels van die vreugd,

'k Wil met myn ziel, vernoegd, in stilheid
blaken,
En smaken 't zoet der liefde in onze jeugd.
3.
Zoo juigt een Zeeman 't onweer pas ontkomen,
Gedreigd door storm met een gewissen
dood.
Daar hy op 't land gerust zit, buiten schroomen,
En denkt metvreugt om d'uitgestane nood.
4.
Myn ziel zal dus aen de oude smert en 't lyden,
Met meer vermaak herdenken, nu gerust,
En laaten 't volk ons teedre min benyden,
Terwyl ze in u alleen vind vreugde en lust.

De Onstandvastige Minnaer.

Vois: *Wagt me voor dat Laentje &c.*

1.
Eer Hy laetst liefde draegde,
Wierd Hy bemind, gevryd,
Van zoo veel jonge maegden,
Om zyn bekoorlykheid;
Elk wenschte 't lot te treffen,
Dat Hy haer eensjes zouw
Tot groot geluk verheffen,
En schenken haer zyn trouw.

2.

Climeene was de eerste,
Die, tot Philanders spyt,
Zyn trotsche hert beheerschte,
Hy minde haer een' tyd,
Maer niet heel lang na dezen,
Verliet Hy zyne min,
Zy was te bruin van weezen,
Een blondje was zyn zin.

3.

Hy ging dan heen naer Cloris,
Maer die was veel te rood.
Toen vreed Hy naer Lycoris!
Haer neus was wat te groot.
Daer naer liep Hy naer Fillis,
Maer die was wat te bleek.
Toen vroeg Hy 't Amarillis,
Wel haest een heele week.

4.

Maer nogthans niet standvastig,
Zy was hem wat te lang.
Clarinde veel te lastig
In haren ommegang,
Door al te veel te praeten.
Hy vree haer maer een' dag.
Astree heeft hy verlaeten,
Die had geen moojen lach.

5.
Toen ging Hy naer Dorinde,
Lucina, Dianier,
In elk was wat te vinden;
Die was hem wat te fier,
Dees had geen mooje tanden,
Dat in de spraek misstond;
Die was te slegt van handen,
En al te wyd van mond.

6.
Toen was Hy op Climeene
En Cloris weer verzot,
Dog liep daer blaeuwe scheenen,
En voor een ieders spot,
Eer Hy laest liefde draegde,
Wierd Hy bemind, gevryd,
Van zoo veel jonge maegden,
Om zyn bekoorlykheid.

Aen Cloris.

Vois: *Belle Iris mon Coeur soupire.*

CLoris lief, myn welbehaegen,
Ach Gy hebt iets in uw magt,
Daer ik u niet om durf vraegen,
Schoon ik dat als Godlyk acht.
Liever wil ik 't nooit verkrygen,

En dus toonen, Engelin!
Dat ik al zoo wel kan zwygen,
Als ik u getrouw bemin.

De Verachter der Liefde.

Vois: *Galjarde.*

WEg, weg! Cupido met uw lonken!
Ik acht uw magt of pylen niet,
Gy zult myn hert dog nooit ontfonken,
Of trekken onder uw gebied.

Loop, boefje! Gy zult dog niet winnen!
Al wat Gy aenvangt is maer wind;
Gaet, gaet; ik houw niet van het minnen,
Ik ben 'er dog niet toe gezind.

Zou ik my onder 't Juk begeven,
En stellen vryheid tot een prooi,
O Neen Gy krygt my van uw leven
Dog niet in die vergulde kooi.

Smeek-Zang aen de Liefde.

Vois: *Zoet bevallig Cupidootje.*

EI genaede! Cupidootje!
Valt my dog niet langer straf.
Kwets geen meer, 't zoet liefdens Bootje,
Of Gy stoot my in het graf.
Ach! 'k erken nu eerst uw magt,
En 'k zie hoe Gy met hem handelt,
Die niet naer uw wetten wandelt,
En die met de liefde lacht,
'k Bid, bevallig minne goodje!
Dat Gy dog myn pyn verzagt.

De Jagt een zinnebeeld der min.

Vois: *Laest was ik eensjes aen den dis. ha! ha!*

1.

GY, die met my thans zyt ter Jagt.
ha! ha!
U werd dees Veldzang toegedagt, ha! ha!
Kom treen wy samen boschwaerts in,
De Jagt is 't zinnebeeld der min!
De Jagt is 't zinnebeeld der min, ha! ha

2.
Een brave Jaeger vreest geen kouw',
ha! ha!
Maer treed kloekmoedig door den douw',
ha! ha!
Een minnaer, die getrouw bemind,
Vreest ook geen haegel, sneeuw of wind,
Vreest ook geen haegel, sneeuw of wind,
ha! ha!

3.
De morgenstond, die roozen draegt, ha! ha!
Is 't die den Jaeger 't meest behaegd,
ha! ha!
Zoo word ook onze jonge tyd,
Met recht der liefde toegewyd,
Met recht der liefde toegewyd, ha! ha!
4.
Het haesje in zyn legerwagt, ha! ha!
Word van den Jaeger niet geacht, ha! ha!
Ook agt men zulk een Juffer niet,
Die ons van zelfs haer liefde bied,
Die ons van zelfs haer liefde bied, ha! ha!
5.
Kryg ik een haasje met moeite en zweet,
ha! ha!
Dan agt ik myn tyd heel wel besteed,
ha! ha
Dus min ik een Juffrouw vol van gloed,
Die men met moeite krygen moet,
Die men met moeite krygen moet, ha! ha!

6.
Kryg ik een haasje tot myn buit, ha! ha!
Dan maeken wy een bly geluid, ha! ha!
Dus juicht een minnaar, als hy bly,
Zyn bruid, als vrouw, ziet aen zyn zy,
Zyn bruid, als vrouw, ziet aen zyn zy,
ha! ha!

7.
ô Schoone Nimph besteed uw' tyd, ha! ha!
Terwyl Gy jong en jeugdig zyt, ha! ha!
't Geboomte krygt zyn blaeders weer,
Maer Gy uw schoonheid nimmermeer,
Maer Gy uw schoonheid nimmermeer,
ha! ha!

8.
Gy hebt uw strikjes uitgezet, ha! ha!
Gy vangt my listig in uw net, ha! ha!
Door uw schoon oogen en gevlei,
Vergun my dat 'k uw Jaeger zy,
Vergun my dat 'k uw Jaeger zy, ha! ha!

Drink-lied.

Vois: *Vrouw Venus lag te slaepen.*

1.
HEt wyntje maekt een stomnert
Zoo welsprekend als een boek,

't Maakt blooden onbekommert,
   En zottebollen kloek.
't Maekt een vryer, een bedyer,
   Krygt Hy 't meisje om een hoek.

2.
Het is geen harssenbreeker,
   Maer het is een medicyn,
Een treflyk Apotheker,
   Hy geneest je zonder pyn.
En stelt zorgen uit tot morgen,
   Deugd en vreugd steekt in den wyn.

3.
Ook wast hy voor de gansen
   Of voor haer Confraters niet;
Maer voor de groote Hansen,
   En die daer splint voor bied.
Telt dan geldje, men bestelt je
   Zulke kruien, hebje niet.

4.
Wat is 'er aen gelegen,
   Want een dood man hoeft geen geld,
Wat is 'er aen bedreven?
   Wie onze schyven teld.
Als ons buikje, maer door 't kruikje
   Vol nat en van vreugde zwelt.

5.
Die 't geld altyd wil spaeren,
Is gewis een groote gek.
Terwyl dat wy 't vergaeren,
Klaegt de lever van gebrek,
En onze erven, als wy sterven,
Lachen om den dooden vrek.

Meizang.

Vois: *Ach Kloris zal ik eeuwig klaegen.*
Of: *Hier heeft my Roozemond bescheiden.*

1.
IK zing de groene Mei ter eeren;
Ik zing de prille jeugd van 't jaer;
Nu aerde en Hemel kwinkeleeren,
In ons ontloken Tempe aen 't Spaer'.

2.
Heft aen, gewiekte woudmuzykers!
Heft, blyde Philomeelen, aen;
Helpt, zangerige vedelstrykers;
Helpt, zangstefs, blyde toonen slaen.

3.
De barsche winter is geweeken,
Naer guurder Lugtstreek op ontboon,
Thans ruischen weer de ontdooide beeken,
Van labbre koeltjes voortgekroon.

4.
Thans groend weer onder onze zoolen
Het rykgestikte veldtapeet,
't Geboomte spreid, daer we om gaen
doolen,
Ons boven 't hoofd een zonnekleed.

5.
Wat zyn de boschjes vol geweemel
Van onbekommert pluimgediert,
Dat lustig in zyn groenen hemel,
Met ons het jaerig Meifeest viert!

6.
Wat valt hier niet al geurs te rieken;
Zoo haest Apol te waegen stygt,
En Zephyrus, in 't uchtend krieken,
Vrouw Floraas bonte keurs ontrygt!

7.
Wat valt hier niet al kleurs te kyken;
Daer Chloris op haer' groenen troon
Zit als Koningin te pryken,
Gesierd met meer dan goude kroon.

8.

Wat valt hier al muzyks te hooren,
Daer 's Koekoeks zang de maat inhoud;
Uw wildzang schept den bergen ooren,
ô Schelle burgers van ons woud.

9.
Wat valt hier niet al zoets te voelen;
Daar nieuwe kragten door de leen,
En nieuwe geesten vlugger woelen
Door brein en bloed en merg en been.

10.
Wat valt hier thans al zoets te smaaken;
Daar melker gul den dorst geneest,
Met stremlis onder koele daken,
En Moezer nieuwe kruiden leest.

11.
Zwygt, vorsten, van uw banketteeren;
Betaelt uwe overdaet vry duur,
Daer al de zinnen liefst gasteeren,
Is aen de tafel van Natuur.

't Vermogen der oogen.

Vois: *Engelsche Zige.*

WAnneer ik myn Engel maer eens
mag zien,
En, naer myn vermogen, myn gunst
mag bien,
Dan ben ik, gelyk je wel denken meugt,
Door nieren en spieren geheel verheugt
Myn duchten, en zuchten,
Die vluchten, als kluchten,
Voor vrugten, genuchten,

Van mond tot mond,
Allerstond zeer gezond,
Voor de liefdens wond.
Nochthans zeid myn Engel,
Hoe zeer dat ik hengel,
En rengel, weg bengel,
Ik mengel nog strengel
Nooit mond aen mond.

Liefde waagt het leven.

WIlt u niet in 't minst bezwaeren
In 't verdriet dat Gy beklaegt,
Schoon uw Vaeder u wil paren
Met een, die u heel mishaegt.
Stel uw hert, uw ziel en zinnen,
Om my eeuwig te beminnen
'k Weet een middel, waer door gy
Werd gered uit dwinglandy.
Kan myn liefde u maer behaegen,
'k Zalom u, 'k zal om u myn leven waegen.

De Wanhopende Minnaer.

Vois: *Fillis mon Coeur qui governe.*

1.

FIllis! myn hart jankt gestadig naer 't minnen;
Fillis! myn hart jankt gestadig naer u.
Fillis! myn hart dat verbystert myn zinnen;
Maer ach! Gy zyt voor 't minnen al te schuw.

2.

Waerom myn hart dog gewond door uw ogen?
Als Gy die smert niet weer genezen wilt.
Ei wilt myn smert en myn tranen afdrogen.
En laet het door uw weermin zyn gestilt.

3.

Dog zoo lang Gy my deze gunst niet wilt toonen,
Zoo zal de dood myn laetste toevlugt zyn,
Maer door een woord zoo kund Gy my, o schoone!
Helpen en verlossen van al myn pyn.

Aan de Nagtegael

Vois: *Tranquille Coeur.*

1.

BEkorelyke Nagtegael,
Die dikwils, in het groene lommer,
Door uw betoverende tael,
Het minziek hart ontlast van kommer,
Wanneer uw gorgeltje, vol lieffelyk geluid,
Verliefde deuntjes fluit.

2.

Als myn beminde Clorimeen
Weer komt om uw gezang te hooren,
Door 't lommerryke laentje treen,
Daer Gy uw' zangtroon hebt verkoren
Zingt dan, dat uw geluid dringt tot de wolken in,
Hoe teer ik haer bemin.

3.

Wil haer myn liefde doen verstaen,
Zing hoe haer frissche roozekaeken
En vriendlyk oogjes my voortaen
In ongeveinsde minn' doen blaeken,
Die heldre sterretjes, die, door haer' zuivren gloed,
My troffen in 't gemoed.

4.

Zing voorts hoe haer bekoorlykheen
Haer zuivre deugd en kuische zeden
Haer lichaem, juist gevormd van leen,
En al haer zoete aentreklykheden
Gestadig zyn gedrukt in myn geheugenis,
Schoon zy ver van my is.

5.

Maer zing vooral hoe 'k zugt en kwyn,
En treur in 't bloejenst van myn daegen
En hoe ik sterf van minnepynn'
Zoo zy geen eind maekt van myn klaegen,
Misschien, o Zangertje, misschien dat
uw geschal,
Haer hart bewegen zal.

6.

Zy zal met lust van u verstaen
Het geen zy nooit van my wouw hooren
Hef dan somtyds voor my eens aen;
Zoo moet geen ongeval u stooren,
Zoo roer geen wind het loof, zoo zwyg
al 't pluimgediert.
Dat triplend om u zwiert.

De klagende Herderin.

Vois: *Vrienden zou men niet vrolyk wezen.*

1.
SIlvia de Herderinne
Ging al klaegend door het woud;
Ach! ik sterf, ik sterf van minne!
En myn minnaer is zoo koud,
Ach! ik brand, ik brand van binnen!
Daer Hy my zyn gunst onthoud.
2.
Ach! mogt ik hem maer eens spreeken!
Dat Hy my maer eens bezogt!
Of gaf Hy my maer een teken,
Dat Hy somtyds aen my dogt,
Dan zou my het hert niet breeken,
Als ik daer op hopen mogt.
3.
Maer myn kermen en myn klaegen
Gaen den wreedaert niet aen 't hart,
Alle duldelooze plaegen,
Alle lydelooze smart,
Moet myn arme ziel verdraegen,
Schoon Hy niet bewogen werd.

Ys-gezang.

Vois: *Maek je klaer.*

1.

LAng genoeg, lang genoeg,
Messieurs het is nog vroeg,
Als Krimpers hier gezeten,
Wie trekt 'er van den loggen haert
Met my eens mee te velde waert?
Naer 't Ys toe moetje weeten.

2.

Elk is ree, elk is ree,
Jan alleman trekt mee.
Wel gut wat is een stroom hier;
De gansche waereld trekt ten Ys,
Ei telt die koetsen toch een reis.
Het lykt hier wel een droom schier.

3.

Dat gaet voort, dat gaet voort,
Elk een wil uit de poort
Om 't volkje te zien ryen,
Maer, Vrienden! 't is naer myn gevoel
Of my de barbier op myn smoel,
Met 't scheermes zat te snyen.

4.

't Zal wel gaen, 't zal wel gaen,
Men stap maer wakker aen,
Straka komen we in de luwte;
Het waeit hier byster nors en fel.
Heb ik nog bei myn ooren wel?
Ik voel eens in de ruwte.

5.

't Is als 't hoort, 't Is als 't hoort,
De wind is nog niet voort
Met alle bei myn ooren.
Maer komt nog eens zoo'n stormbui op,
Dan waeit 'er wis een van myn kop,
Dan raekt 'er een verloren.

6.

Neus en kin, neus en kin,
Daer 's geen gevoel meer in,
Stae vast hier op je beenen,
Want Jonker Jan, die blaest hier knap,
Ei zie daer maekt 'er een een grap,
En zoent op 't lest de steenen.

7.

Nu een reis, nu een reis,
Met alleman ten Ys,
Daer kan men best marcheeren,
Maer 't is 'er byster glibber glad,
Me Vrienden valt niet op je gat,
Je kunt je ligt bezeeren.

8.

Wagt je daer, wagt je daer,
En houd je uit het gevaer,
Daer komt een nar aen rennen,
Wel zoo me Vrienden, ryt men dus,
Dat lykt een vliegend' Pegazus,
Dat wil ik wel bekennen.

9.

Als een schigt, als een schigt,
Is Hy uit ons gezigt
Dat lykt waeragtig vliegen,
Maer zagt daer komt een ander aen,
Die schynt een schoonen draf te gaen,
Dat zal 'er niet om liegen.

10.

Berg je gat, berg je gat,
Stae ruim daer, wagt je wat,
Die nar lykt wat bestoven,
Ach! Jobje, 't is een maeger hoen,
Daer kon wel, by gebrek van poen,
't Horlogie aen geloven.

11.

Weer wat aers, weer wat aers,
Nou vrienden dat 's wat raers,
Wie zag dit van zyn leven?
Ei kyk toch vrienden, dat 's wat zoets,
't Lykt wel een Doctor in zyn koets,
Die gaet visiten geven.

12.

Zag imand, zag imand,
Ooit slee van dezen trant?
Het is een snaeks fatsoentje.
Die heer Doctoor, die zit daer pas
Gelyk als in een glazekas,
Dat is een Schamzeljoentje.

13.

Laeten wy, laeten wy,
Dien Doctor van naby,
Eens in zyn Schuifstoel kyken,
Maer, na ik zie, of heb ik mis,
Zoo dunkt my dat het kennis is,
Die Doctor zal ons lyken.

14.

Heer Doctoor, heer Doctoor!
Die kou, wat raed daer voor,
Wilt gy ons dat eens zeggen?
Wel, vrienden! daer is niets zoo goed,
Als dat gy u naer huis spoed,
En doet een vuur aen leggen.

15.

Laet je meid, laet je meid,
Als 't vuur is aengeleid,
Wat wyn met noodmuscatum,
En wat Saccharum, naer de zwier,
Op koolen stellen by het vier,
Dat weet ik is probatum.

16.

Als je dan, als je dan,
Zoo ider twee drie kan
Hebt binnen van dien heeten?
Dan zulje, naer dat ik vertrou,
Van fyne nog van grove kou,
Nog van geen pompstok weeten.

17.

Dat recept, dat recept,
Zoo by den weg geschept,
Dat dunkt me dat heel goed is,
En die hier tegen disputeert,
Of dit recept niet approbeert,
Die dunkt me dat een bloed is.

18.

Gaen wy dan, gaen wy dan,
Zoo ras maer als men kan,
Dewyl het reeds al laet is,
Naer huis toe, en terstond gedaen,
Dat ons de Doctor heeft geraen,
Dat dunkt me dat niet kwaed is.

19.

Dat is gang, dat is gang,
Het valt my hier te bang,
De drommel mogt 't hier harden,
Eool blaast door myn ribben heen,
Myn bakhuis heeft hy stuk gesneen,
Myn wangen zyn aen flarden.

20.
Zyt gegroet, zyt gegroet,
o Styf bevroren vloed,
Wy gaen wat adem haalen,
Dat gaet zoo regt en veugels vlugt.
Daer ons een aengenaemer lugt,
En veenzon zal bestraelen.

't Vermaek van 't Huwlyk.

Vois: *Daer was een meisje jong van jaeren.* Of: *Droefheid moet ons hart niet raeken.*

1.
WAt kan grooter vreugde geven,
Aen den mensch in 't aerdsche leven,
Als de knoop der zuivre trouw,
Zoo men 't zoetste zoet wil vinden,
Moet men zig in d'Echt verbinden,
't Zoetst is tusschen Man en Vrou.

2.
Woordjes, die de borst doen blaeken,
Kusjes, die aen 't harte raeken,
Vonkjes, vol van lieflyk vuur,
Kunnen alle pyn verzagten;
Geven duizend blyde nachten;
Maeken jaeren tot een uur.

3.
Teedre zugtjes, voortgekomen
Van twee zielen, opgenomen
Door een boven aerdsche vreugd,
Geven liefde kragt en leven,
Doen op lipjes zieltjes kleven
Kweeken staeg een nieuwe jeugd.

4.
Roosjes van de kaekjes plukken,
't Rood korael der lipjes drukken,
't Smaeken van den nektar douw,
Van die hemel zoete randen,
Doen het vuur te feller branden,
Wie of zoeter wenschen zou.

5.
Al die vreugd is ons beschooren,
Met een lieven uitverkoren,
In dees' aengenaemen tyd,
Fillis, voeld Gy nog geen vonkjes,
Van de kusjes en de lonkjes,
Daer zig ider in verblyd.

6.
Kom, ei kom dog, volg de schreeden,
't Spoor van die bekoorlykheden,
Geef u tydig in dien staet.
Laet geen oogenblik verloopen,
Tyd is met geen geld te koopen,
Volg het ligt dier daegenraed.

Door den tyd verwind men.

1.

ZOo wreed kan geen schoone weezen
Of lang lyden zet haer om,
Die volharden, zonder vreezen,
Mind men eindlyk wederom,
't Is al zoet, niets kan mishaegen
Aen-een schoone, al is zy trots:
Daer een beekje door komt jaegen,
Viert het zand niet weinig bots;
Druppels, door gestaege slaegen,
Hollen de allerhardste rots.

2.

Nooit is wederstand gevonden,
Of de tyd bragt haer ten val,
Zyt standvast, dit zyn de gronden,
Daer men 't al door winnen zal.
't Is al zoet, niet kan mishaegen
Aen een schoone, al is zy trots,
Daer een beekje door komt jaegen,
Viert het zand niet weinig bots;
Druppels, door gestaege slaegen,
Hollen de allerhardste rots.

Inbeelding.

1.
INbeelding, bezig broedsel,
Van 't nimmer stil gemoed,
Gy schaft aen vreugde en droefheid
voedsel.
En maekt ons 't leven zuur, of zoet.

2.
Nu bout ge, wien 't moog tergen,
Kasteelen in de lugt,
Nu droomt ge zagt van goude bergen
En pragt en weelde en naemsgerugt.

3.
Dan vaert ge plots naer onder
By spokend schim gewoel;
En zegt: de Hemel hangt vol donder;
We staen den blixem hier ten doel.

4.
Fluks boort ge uit 's afgronds kolken,
Maan, Zon en Ster voorby,
Dan weer bezoekt ge 's aerdryks volken,
Of maalt het al in schildery.

5.
't Regt, zien we door uwe ogen,
Is krom, het krom' is regt;
De logen waerheid, waerheid logen;
De slegte wys, de wyze slegt.

6.
Thersyten zyn Adoonen,
Adoon is een Thersyt;
Reus zal naby een dwerg vertoonen;
Dwerg zal een Reus zyn in 't verschiet.
7.
Van menschen maakt gy wormen;
Postloopers, zonder toom,
Gy giet het al in duizend vormen,
En maekt van 't leven maer een droom.

Verliefde verrukking.

Vois: *Belle iris mon Coeur desire.*

1.
LIefde vol van zoet vermogen,
Ach! hoe zalig houd gy my
In uw' Hemel opgetogen!
'k Smaek de zoetste lekkerny,
'k Zie daer twee koraele klipjes,
Ach! stryk neder lieve min!
Hemel! ach! het zyn de lipjes
Van Lykoor', myn ziels vriendin.
2.
Purpre lipjes! Rooze knopjes!
Kersjes, rooder dan robyn,
Ik zuig, uit uw malsche topjes,
Balsem voor myn minnepyn.

Uwe lipjes, Lief! verstrekken
Voor magneetjes, die myn ziel
Stadig uit myn boezem trekken,
Daar 'k u lang in waerde hiel.
3.
'k Zuig uw zieltje, door die kusjes,
Dus ook in met zoet gebaer,
En smelt, in een swerm van lusjes,
Onze zieltjes door elkaer.
Welk een vreugd my immer streelde,
Niets heeft my zoo bly ontmoet,
Dan nu ik myn lust, in weelde,
Aen uw lieve mondje boet.
4.
Hier voor moet de Nektar wyken,
Zoete honing smaekt hier zuur,
't Hardste hart moet hier bezwyken,
En versmelten door dit vuur.
Hemel! zoo ik ooit moet sterven,
Waer aen ik nooit twyfel vond,
Laet my dan die gunst verwerven,
Dat ik sterf op dezen mond.

Vaerwel aen de min.

Vois: *Waer schuil ik voor de lonken.*

1.
WAt kan de min al stigten,
In een teder hart,
Dat door zyn schigten
Aengebeden werd.
't Maekt slaeven vol van druk en pyn,
En andre kan 't verligten,
Dat zy vrolyk zyn.
2.
Hoe kan ik vrolyk weezen?
Als ik scheiden moet,
Met duizend vreezen,
Die de liefde voed.
Wanneer de hoop ten hemel vaert,
En 't wenschen is te weezen
Hier beneen op aerd.
3.
Ik vrees; Cupidoos schigten
Komen my te na,
Ik vrees te zwigten
Voor zyn ongenâe;
De blinde oorlog, die Hy voert,
Die kan veel kwaeds verrigten
Als Hy zig maer roert.

4.
Ik wil niet meer bewogen
Wezen door de min,
'k Wil haer vermogen
Bannen uit myn zin.
Opdat geen grooter pyn nog smert
De straelen van haer ogen
Schieten in myn hert.

Lang wagten baard smert.

Vois: *Petite Bergere.*

1.
HEbben oogen zulk vermogen,
Dat haer lonken doen ontfonken
In de minnegloed,
Myn koel gemoed?
Amarand, myn boezem brand,
En myn hart, in min verward,
Kan niet rusten, want de lusten,
Van de liefde zyn vol smart.

2.
Herderesse, zielsvoogdesse,
Uwe lipjes zyn de klipjes,
Daer myn boot
Op aen stukken stoot.
Waerde ziel, och! of 't geviel

Dat de min uw' wreeden zin
Eens verzachtte, want met klagten
Of met traenen ik niet win.

3.
Zult gy schoone! nooit beloonen!
Uwen minnaer, maken winnaer
Van myn herderin,
En zielsvoogdin.
Zonder u, behaegd' my nu
Niet, van 't geen, dat my voorheen
Wel verheugde, 'k vind geen vreugde
Dan in uw bevalligheen.

De Wyn boven de min.

Vois: *Helaas Climeen ik zag, &c.*

1.
SA! sa! laet ons den beker storten!
Sa! sa! val aen!
Laet ons met praeten den tyd niet
verkorten,
Wyl dat men nog kan;
Laet vry melancholie vaeren.
Sa! kom geef ons wyn!
En wilt nu bachus traenen niet meer
spaeren,
Wyl we op aerde zyn.

2.
Want als de dood ons neer doet duiken
In 't duister graf,
Zoo kan men Bachus traenen niet gebruiken,
Als men eertyds plag.
Ei laet dan de min vry loopen,
Houd het met het glas,
En drinkt den wyn, by pinten en by
stopen,
Of 't Nektar was.

3.
Laet vaeren dan een treurig weezen
Om een matres,
Gy hebt hier voor geen minnepyn te
vreezen
Van vrou Venus les,
Gy zult u vinden veel geruster,
Houd het met de kan,
En laet dan loopen vry Merkuur zyn zuster,
En houd u daer van.

De Triumpherende Minnaer.

1.
JUigt, juigt, o Pluimgediert!
Met al uw lieve keeltjes,
Juigt, juigt o Pluimgediert!

Dat door de takjes zwiert,
En maekt een zoet geluid,
Met al uw lieve keeltjes,
Dus triumpheert de min!
De min die triumpheert!
Dus &c.....

2.

Myn Phillis, fier van zin,
Die eerst myn min verachtte,
Myn Phillis, fier van zin,
Toont my haer wedermin.
Zy droogt myn traenen af,
En luistert naer myn klachten,
Dus triumpheert de min!
De min die triumpheert!
Dus &c.....

3.

Nu zuig ik honing zoet
Uit haer koraele lipjes,
Nu zuig ik honing zoet;
Gelyk een bytje doet,
Op 't geurig echt gebloemt,
En aengenaeme tipjes,
Dus triumpheert de min!
De min die triumpheert!
Dus &c.....

Lof des huwlyks.

1.

STrooit nu mirth en rooze blaedren
Op de zagte legerstee,
Daer de Liefde doet vergaedren
Deze wel vereende twee.
Vrolykheid sluit zorgen buiten!
Laet de nagt zelfs de ogen sluiten
Van de Sterren en de Maen!
't Ligt zal hun wis tegen staen,
Van dees altoos gloejende ogen,
Vol van schoonheid en vermogen.

2.

Laet hen dartlen naer behaegen.
Tot de Liefde, afgeslooft,
Door een storm van minnevlaegen,
Arm door arm legd onder 't hoofd.
Eer zy liefde, eer zy vreede!
Eer zy eendragt! die met reden
Door de trouw twee harten bind,
Wiens gelyk men zelden vind.
Welvaert, schoonheid, deugd en luister,
Houd den nazaet uit den duister.

Meisjes graeg mooi.

DE Meisjes hebben graeg
Wat moois, wat raers, wat zwierigs,
De Meisjes hebben graeg,
Wat moois voor alle daeg!
Zy kunnen zig opschikken,
Maer als zy zyn getrout
In stee van wat te bikken,
Word somtyds 't hoofd geklout.

Berouw komt dikwyls te laet.

Vois: *De min is tot een pand, &c.*

1.

o **D**Oelwit van myn min,
o Oorzaek van myn klaegen,
Schoon ik met ziel en zin,
Uw ziel zoek te behaegen,
'k Verslyt vergeefs myn daegen,
En zie niet dat ik win.
Schoon ik u myn hart wouw schenken,
Engelin! ik durf niet denken,
Dat ik ooit,
Dat ik ooit gehoor verwerf,
By u, eer dat ik sterf.

2.

Maer als ik zoo verkwyn,
Dan zullen uw gedachten,
Steeds spelen op myn pyn,
Die Gy nooit woud verzagten,
Ligt stort Gy dan eens klagten,
Dat ik mogt levend zyn.
Want niet een van die u minnen,
Toonen u zoo trouwe zinnen,
Maer dan zal,
Maer dan zal myn minnesmert
U Gaen te laet aen 't hert.

3.

Kom dan, myn schoone, kom,
Waer toe dit wederstreeven!
Gun my uw lenteblom,
'k Zal u de myne geven.
Gebruiken wy dit leven,
En mind my wederom.
Laet de tyd dog niet verloopen!
Want met wenschen; nog met hopen,
Keert de tyd,
Keert de tyd tog nimmermeer
Keert nooit de Jonkheid weer.

Liefde tot in de dood.
menuet.

1.
MYn hert verzeid is voor altyd
Aen een zoo schoone maegd
Die my, door haer bevalligheid
Dus gaende heeft gemaekt
En ik zal zien dat schoon juweel
Nog eens te krygen tot myn deel,
Met vlyt, met vlyt, met vlyt.
2.
Dus zal ik nu van stonden aen,
Gaen vliegen naer haer toe,
Om, zoo ik kan, haer gunst te ontfaen,
Want wagten ben ik moe;
Ook zal niet rusten myn gemoed,
Voor dat het ook eens word gevoed
Door min, door min, door min.
3.
Ach! lieve Phillis! tweede ziel!
Wist Gy myn waere min
En hoe Gy aen myn ziel geviel,
Gy zoud uw hart en zin
Wel haest eens voegen tot de myn',
Maer nu moet ik, in druk en pyn,
Nog zyn, nog zyn, nog zyn.

4.
Ach! overschoone beeltenis!
Voldoet dog myn begeer',
En laet een strael van uw gezigt
Eens gunstig vallen neer,
Op hem, die doodlyk is gewond,
En sterft van liefde schier terstond
Om u, om u, om u.
5.
Ik vrees dat nooit uw wedermin
Zig neigen zal tot my,
Nogthans zal ik myn hart en zin
Aen niemand schenken bly,
Ten zy aen u, myn zielsvrindin!
Gunt my dog maer uw wedermin,
Ik hoop, ik hoop, ik hoop.
6.
Die hoop zal duren al den tyd,
Tot dat ik triumpheer,
En gy geheel de myne zyt,
En ik niets meer begeer,
Dan dat wy leven met malkaer,
Gelyk een welvereenigd paer,
Met vreugd, met vreugd, met vreugd.
7.
Of zal Damon dees vreugde groot
Van u genieten nooit?
Dan hoop ik haestig door de dood
Van u te zyn verstrooit.
Opdat ik u niet; tot myn rouw',

Zie met een ander, door de trouw,
Gepaert, gepaert, gepaert.
8.
Wel aen! ik zal volstandig nu
Myn noodlot ondergaen,
En sterven zoo den dood voor u,
Wyl ik niets kan ontfaen
Van u, die my op aerde hier,
Zou strekken tot myn groot plaisier,
En troost, en troost, en troost.
9.
Verhef dan de ongeveinsde trouw
Van Damon overgroot.
Om 't sterven voor u, schoon Jonkvrouw.
Spreek' staedig van zyn dood,
Die Hy, ten proef van waere min,
Geleden heeft om zyn vriendin,
Met smert, met smert, met smert.

Verliefde droom.

Vois: *Hier heeft my Rozemond bescheiden.*

1.
LAetst peinsde ik op de aentreklykheden
Van Kloris, toen een sluimering,
Die zig verspreidde door myn leden,
Myn moede geesten ook beving.

2.
In 't midden van myn zoete dromen,
Zag ik den Schilder Titiaen
Uit Plutoos ryken opwaerts komen,
En sprak dien kunstenaer dus aen:

3.
Doorluchte Schim, wiens schoone verwen,
Met zooveel keur en kunst geleid,
Bevryd voor immer te versterven,
Geofferd zyn aen de Eeuwigheid

4.
Kryg nu uw allereelste kleuren,
En 't allerkeurigste penceel,
Nu zal 't u vlugge hand gebeuren
Te maelen, op een glad panneel,

5.
Een Nimph, zoo juist gevormd van leden
Zoo schoon van oogen, en gelaet,
En leest, dat ze, in bevalligheden,
Uw Venus zelfs te boven gaet.

6.
Gy moet den, om myn doel te raeken,
Van 't schoonste wit, dat ge immer
zaagt;
En weinig bruin een mengsel maeken,
Dat minder afsteekt, meer behaegt.

7.
Dit zy de doodverf. Cier haer koonen
Voorts met een teer en lieflyk blos,
Haer hairen moet gy zwart vertoonen,
Maer glinstrend, net gekruld, en los.
8.
Doe duizend Cupidootjes zwieren
Door de aengenaeme lokken heen,
Die Kloris vriendlyk aenschyn cieren,
En meerdren haer bekoorlykheen.
9.
Neem, of 't uw hand ook mogt gelukken
't Aenlokkelyk en levend rood
Der malsche lipjes uit te drukken,
Korael, gevist uit Thetis schoot.
10.
Doe dan van haere lieve lippen
En schoonen mond, o Titiaen!
Ontelbare aerdigheden glippen,
En lachjes vliegen af en aen.
11.
Neem, om haer oogen af te maelen,
Het aengenaemst en blinkenst git;
Een gloed van heldre zonnestraelen,
Getempert met het schoonste wit.
12.
Verfraei die levenwekkende oogen,
Die flonkerstarren, vol van ligt,
Met zwarte braeuwen, net gebogen;
Tot ciersel van haer aengezigt.

13.
Doe haren boezem matig zwellen,
En kleur, met gloejend minnevuur,
De tippen van die blanke wellen,
Doormengd met aders van azuur.
14.
Maer hoe? gy weigert my te schildren
Een Nimph, die, door haer schoone leest,
De koelste zinnen kan verwildren?
Gy hebt gelyk, o Groote geest!
15.
'k Moet uw voorzigtigheid verheffen;
Myn dwaesheid eist vergiffenis;
Hoe zoud ge een aenzigt kunnen treffen
Dat nimmer af te beelden is?

De slaepende nimph.

Vois: *Wagt me voor dat Laentje.*

1.
Wilt wintjes zachtjes blaazen!
Ei ruis' niet groen geboomt'!
ô Beekjes wilt niet raazen,
Daer gy langs d'oever stroomt!
Het voorwerp van myn lusten,
Wiens schoon my maekt verward,

Legt hier in 't groen te rusten,
Dit mindert myne smart.
2.
Want als haar minlyke oogen,
Vol vuurs, ontsloten zyn,
Zyn zy van zulk vermogen,
Dat ik van liefde kwyn,
En dikwerf, gansche daagen,
Myn Schaapjes in het veld;
De minnesmert gae klaagen,
Die my de ziel bekneld.
3.
Slaap, Schoone! boet uw lusten!
Slaap, boeister van 't gemoed!
Zoo lang uw oogen rusten,
Stigt Gy geen' nieuwen gloed.
Uw minnaar blyft hier waaken,
Wiens ziel gy gansch beheert,
Hy, dien ge in min doet blaaken,
Draagd zorg dat niets u deert.

Drink-lied.

Vois: *Zonder Muziek.*

1.
VAder van 't nat!
Die al myn hartzeer-doet verdwynen,

Vader van 't nat!
Maek my dog met uw druppels zat.
Want zonder de allerbeste wynen,
Lyde ik veel heete minnepynen,
Vader van 't nat.

2.
Zonder de wyn
Wil Phillis nooit een kusje geven,
Zonder de wyn
Wil Phillis nimmer by my zyn.
Dies word myn zoete rust verdreven,
En ik verlang geen uur te leven
Zonder de wyn.

3.
Als zy eens likt,
Dat heerlyk sap van Muscadellen,
Als zy eens likt,
't Schynd dat haer minnelust verkwikt,
Al waer myn drift naer toe wil hellen,
Komt zy my lieflyk mee verzellen
Als zy eens likt.

4.
Lekkere wyn!
Al die uw lieflyk sap niet meugen,
Lekkere wyn!
Moeten vergaen van minnepyn:
Want uwe frissche en heldre teugen
Doen al myn bloed in 't hert verheugen,
Lekkere wyn.

Venus en Diane.

1.
ALs Venus in den daegenraed
Diaen beloerde in 't Jagt-gewaed;
Riep zy haer toe: zoo vroeg in 't daegen,
Godin, alreede aen 't vliegen, jaegen?
2.
Gy gunt u nimmer rust of vree,
Geen dier dar op zyn Legerstee
De nugtre morgenstond verbeiden;
Zoo vroeg zyt ge aen het netten spreiden.
3.
Diana bleef hier op niet stom.
Ik dool, sprak zy, door 't woud rondom;
En maek de dieren myn gevangen
Vermaekt met netten uit te hangen.
4.
Maer zeg my, dartele Godin!
Wie spreidde, o moeder van de min
Het net, waer in men u voorheen zag,
Toen Venus naekt, maer niet alleen lag.

Aan Amaril.

1.
WReede! als gy my steeds hoort klaegen
Van myn heete minnesmart,
Durft gy dan nog aen myn vraegen,
Wat voor hartzeer kwelt uw hart?
2.
Zyt ge dan zoo dom van zinnen?
Daer ge ziet hoe ik verslens.
Zonder wedermin te minnen
Is onlydlyk voor een mensch.
3.
Altyd klaegen, eeuwig treuren,
Smeeken om uw wedermin,
Nimmer wedermin gebeuren,
Amaril dat kweld myn zin.
4.
Nu weet gy wat my komt kwellen
Amarillis, wil uw hart
Des tot wederliefde stellen,
En genees myn minnesmart.

De ontrouwe Schoonheid.

Vois: *Van den Jager.*

1.

VOOr dezen lag ik in de min verdronken,
En in de weelde van een juffers schoot,
Door liefde wierd ik blind en dronken,
Mits, door haer lonken,
Ik een vreugd genoot,
Een vreugd, die kroop door al myn aders heen,
Een vreugd, die 'k met myn Engel had gemeen.

2.

Als ik was afgemat en moede in lusten,
Bood nog die schoone my haer rooden mond,
Die ik dan wederom met nieuwe lusten
Vriendlyk kustte,
Daer ik vreugd in vond,
Een vreugd, die kroop door al myn aders heen,
Een vreugd, die 'k met myn Engel had gemeen.

3.

Haer blanke borst en wit albaste leden,
Die ik voorheen als een Godin aenbad,
Zy ging my vaek haer min ontleeden
En zwoer met eeden,
Dat ik alleen haer had.
Waar uit ontstond een vreugd gansch ongemeen,
Een vreugd, die 'k meende dat ik had
alleen.

4.

Maer die trouwlooze heeft my vals gezworen,
Doordien een ander mee haer gunst
genoot.
o Goden had Gy my dat lot beschoren
Dat ik moest horen:
Dat 's haer blanke schoot
Uit enkle geilheid bood aen eenen vremden
haen,
Als 'k met myn hiel beploeg den Oceaen.

5.

'k Vervloek de min en drink my liever
dronken,
Aen een fris glaesje lekkre rynsche
wyn,
Tot dat ik slaep en leg te ronken,
Want Venus lonken
Steken vol fenyn.
En al de streeken van de geile min,

Hoe schoon ze ook schynen, 'k ban ze
uit mynen zin.

Men moet eens beminnen.

Vois: o *Doelwit van myn min.*

1.
DE min is tot een pand
De groene jeugd gegeven;
Hy stookt een zoete brand,
Die harten doet herleven.
't Word al tot vreugd gedreven
Daer Hy zyn schigten spand.
Zoete min kan niemand krenken,
Maer Hy komt ons vreugde schenken
Proeft de min,
Proeft de min, terwyl de jeugd
U gund dees zoete vreugd.
2.
Waerom dan lang gemart?
Men moet eens tol betaelen.
De Min zelfs Goden tart,
En doet ze nederdaelen,
Laet my de zegen haelen
Op uw versteenigd hart.
Zoete min kan niemand krenken
Maer Hy komt ons vreugde schenken,
Proeft de min

Proeft de min, terwyl de jeugd
U gund dees zoete vreugd.

Verjaer-zang.

Vois: *Polyfemus aen de stranden.*

1.
OP uw aengenaem verjaeren
Wilde ik gaaren
Naer der Dichtren weitzen trant,
't Een of 't ander vaersje dichten
En verrichten,
Dus myn wensch in rym verband.

2.
Maer ik heb van 't hoef bronwater,
Welks geklater
't Lommrig Phocis ruist in slaap,
En het digtvuur doet ontfonken,
Nooit gedronken;
't Vloeid voor geen geringen knaep.

3.
Echter heb ik voorgenomen
Niet te komen
Op dit Jaerfeest aen den disch,
Zonder rympje; des zyn heden
Myn gebeden
Dat men 't aanneem', zoo als 't is.

4.
Maer ik moet vooraf vermelden,
Dat ik zelden
Dichters lees van nieuwen zwier:
Daer van komt het dat myn woorden,
Met *accoorden,*
Ouderwetsch zyn, in *dangier.*

5.
En vermits in deze daagen
Al 't behaagen
Op de Aëlöudheit-Kunde komt;
Zal myn rymtrant elk bekoren,
In wiens ooren,
Al wat oud is deftig bromd.

6.
Waarom zoo men zich ook binden,
Lieve vrinden
Aan al 't snappen van goed Duitsch?
O! die dat het eerst bedagt heeft,
En betragt heeft
Houd ik voor het hoofd der Guits.

7.
Ik zal beter rethoryken,
En doen blyken,
Dat, in cas van Rymery,
Hogeveen en *Jan van Gyzen*
Zyn te pryzen
Boven *Vondel*, of daer by.

8.
Let maer eens op die Poëeten,
Schoon vergeten;
Die een droeviglyk beklag
Of een Gaaudiefs laetste reden
Braaf ontleden
's Vrydags voor Justitiedag.

9.
Ziet men 't volkje niet, by hoopen
Yvrig loopen
Na deez' werken vol verstand?
Een bewys dat ze elk behaagen
En volslaagen
't Puikje zyn van vaarzentrant.

10.
Daer in tegendeel de Dichten,
Die voor lichten
By de Kenners zyn gekeurt,
Onverstaanbaar en versmeten,
Zyn vergeeten
Als aan *Zwanenburg* gebeurt.

11.
Daarom zal ik, *zonder faalen,*
My bepaalen
Aan dier Helden klaaren toon,
En gewis den zangprys winnen,
Wilt verzinnen.
'k Hoest eens in Aep-olloos kroon.

12.
Maer om eindelyk de zaeken
Aan te raaken,
Daar dit lied geheel op doelt;
Namentlyk uw jaargetyde,
Daar men blyde
En gulhartig zingt en woelt.

13.
Dient voor eerst, terwyl wy drinken,
Zonder minken,
Uw gezondlykagtigheid;
Wensch ik u nog lang te leven,
Zonder sneven,
In gezondheid, *zeer planteit.*

14.
In de tweede plaets, vriendinne!
Leef vol minne,
Met uw bedgenoot *confoort*,
Noch veel jaaren lang nadezen,
Zonder vreezen;
Voor de Dood, die maagre moort.

15.
Nu, ten derde; heb, met *gracie*,
In de *spacie*
Van uw leven veel geluk;
Zoo zult gy, zeer *jentelyken*,
Altoos pryken
In *Jolysing*, zonder druk.

16.
Voorts, ten vierden; het verdriet my,
En ontschiet my,
Dat dit liedje zoo lang duurt,
Echter hoop ik 't, met *benouwen*,
Uit te houwen,
Schoon men 't aan Peet Nieze *stuurt.*

17.
'k Zeg, ten vyfde, *wilt bevatten:*
Groote schatten
Zyn de voorspoed niet alleen,
Maer die vrolyk te besteeden,
En naer reden
Is *Pompeus*, maar ongemeen.

18.
Dit geluk zy u gegeven,
En daer neven
Aan uw deugdzaam nageslagt,
't Zelve lot te zien geschonken!
Zoo mag 't pronken
Als 't gestarnte pronkt by nacht.

19.
Dat uw Kinderen: ten zesten,
En ten lesten,
Als *Plantsoenen* voor u staan,
En door *amoureus hanteering*,
Veel vermeering
Kweeken tot uw vreugd, *zeer zaan.*

20.
Zie, uit deze uw braave loten,
Voortgesprooten
Andre telgen, welker deugd
Uw gemoed in blydschap blaake,
En vermaake,
Door dat merk van uwe jeugd.

21.
Zie nu staak ik *plaan* myn zangen
Met verstrangen;
Zy verveelen u *Ydoon!*
'k Zal u zeer *minjoot* ontfouwen,
Wilt onthouwen:
Dat men 't zingt op dezen toon:

22.
Polyfemus aen de stranden,
Voelde branden
Zyn jonk hert van heete min.
Met een varkenshoofd geboren,
Wie wil hooren?
Met zyn één oog zeewaart in.

Aan Kloris.

ZOo rolde eens myn genoeglyk leven,
Dat maer de vogels, die hier zweven,
Zoo zalig waren, zoo bedreven
Op veldgezang en spel, als ik.
Zegt, liet ik immer, stille beeken,

Myn tranen in uw stroompjes leeken?
Spreekt, westewindjes! wilt vry spreeken;
Stoorde ik u ooit door zugt of snik?
Dan heenen zyn die goude daagen!
Uw schoonheid, Kloris! lei my laagen:
Maar wilt ge 'er, koel, slegts moed op
dragen.
Koud word myn brandend hart van
schrik.

Pistolet.

1.
JOngmans als gy zyt van sins te vryen,
Laat u van de meisjes niet verleyen,
Want zy doen u hart en bloetje kwynen,
En uw geltje, en uw geltje,
Al te maal verdwynen.
2.
Daar is by de meisjes niet te haalen,
Gaat gy uit gy moet voor haar betalen,
En terwyl dat zy haar keeltje smeeren,
Zoo moet gy haar, zoo moet gy haar,
Met blooten hoofde eeren.
3.
Komt gy dan met d'een of d'aar te trouwen,
Gut dan is uw ongeluk gebrouwen:
Want by dag zal u komen plagen,
En by nagt, en by nagt,
Uw zoete rust verjagen.

4.
Kunt gy dan haar pynen niet genezen,
Gut dan mag gy van de droes wel vreezen,
Want zy zal u met de Lauwerieren,
En met de kroon, en met de kroon,
Van Acteon versieren.

Deugd kweekt rust.

Vois: *Daer was een Meisje jong van jaren.*

1.
HY, die een voorbeeld ons kan geven
Van een opregt en eerlyk leven,
Heeft scherpe pyl nog boog van doen,
Om zig voor snood geweld te vryen.
Hy reist gerust door woestenyen,
Daer hem zyn onschuld zal behoên.
2.
Onnoselheid heeft niets te dugten,
Zy doet den leeu zelfs voor hem vlugten,
Die hem geen scherpe tanden bied;
De slang, in 't groene kruid versteken,
Zal schromen zig aen hem te wreeken;
Een wapenkreet ontzet hem niet.
3.
Wanneer Hy vrolyk op mag zingen,
Dugt Hy geen onverwagt bespringen,

Terwyl Hy, aen een heldren stroom,
Gansch weereloos, dog zonder kommer,
Zit in de schaduw-ryke lommer
Van eenen hogen beukeboom.

4.

Al zag Hy zig uit 't land verbannen,
Van onmedogende Tyrannen,
In een verdroogt en dor klimaat,
Daer kruid nog frissche lover groeide,
En nimmer zagte bloeisem bloeide,
Nog vond Hy blydschap in dien staat.

5.

Zyn zuivre ziel, geheel onschuldig,
Draagt, wat hem overkomt, geduldig,
Ja lacht om des vervolgers haat;
De deugd kan hem in druk vertroosten;
Hy vreest geen laegen van de snoodsten,
Hun strikken doen hem nimmer kwaed.

6.

Hun dreigen zal hem niet vervaren,
Hy tart, gelyk een rots, de baeren
Van rampen en van tegenspoed;
't Geluk mag hem den nek toekeeren,
Niets zal Hy immer meer waardeeren
Als een opregt en vroom gemoed.

7.

Maer lukken hem op aerd zyn wenschen,
En word Hy niet vervolgd van menschen,
Dan schuwt hy kwistige overdaed,
En tracht zich niet ten top te heffen,

Hy weet hoe blixems torens treffen,
Dies houd Hy best de middelmaat.
8.
Hy weet voorzigtig zich te draegen,
En myd de dreigende onweer vlaegen,
Zoo wel met niet te diep in zee
Zich zelven reukloos te betrouwen,
Als met te digt aen wal te houwen:
Dus vind Hy telkens veilge reê.
9.
Men ziet hem om geen rykdom zwoegen;
Zyn vaeders akker te beploegen
Met ossen, die Hy overliet,
En rype druiven af te trekken,
Kan in hem al 't vermogen wekken,
Want heerszugt overheert hem niet.
10.
Hy eert de Godheid in haer tempels,
Maer schuwt der grooten trotsche drempels.
De nedrigheid bekoort zyn zin.
Die doet de bange zorgen vlugten.
Gerustheid schenkt hem zoeter vrugten.
Hy haat en vloekt het vuil gewin.
11.
Laat helden in het strydperk vegten;
Laat andre pleit-gedingen slegten,
Niets is 'er 't geen hem ooit ontrust;
Hy kreunt zig niet des dags van morgen,

Bevryd van noodelooze zorgen
Maar vind in eenzaamheid zyn lust.
12.
Zyn vreugd' is, dat Hy mag verheeren
Zyn driften, die, door slinks begeeren,
Hem dikwils van de deugd afraan,
Wier schoonheid hem steeds kan bekooren,
Maer voor verleiding stopt hy de oren,
Als Hy het pad der deugd mag gaan.
13.
Geen armoe kan hem ooit beletten,
Om zyne voeten staag te zetten
Op 't voedspoor, 't geen hem derwaarts
leid;
Hoe zeer hem 't lastig pak mag kwellen
't Zal in zoo ver hem nooit ontstellen,
Dat Hy vergeet geregtigheid.
14.
't Gerust, die snoo bodin van logen,
Heeft op zyn ziel ook geen vermogen;
Als Hy zig met de vleugels dekt
Van onschult, lacht Hy om haar laagen,
En kan die, zonder om zien, draagen
Wyl deugd hem tot een schild verstrekt.

De gedienstige Cupido.

Vois: *Als ik myn Philis kussen mag.*

1.
DE Mingodt met zyn' scepterroê,
En purpren rykstaf kwam my noopen;
En dwong my schigtig, daer ik moe
Bezwaerlyk voortging, mee te loopen, ://:
2.
Dus dravend' met een vluggen gang,
Door steile rotsen, snelle beken,
En kreupel bosschen, heeft een slang
My met haer stralen fel gesteeken. ://:
3.
Dus sterk gebeeten, is my 't hart
Tot in de herssnen opgestegen;
Alleen bleef ik niet dood in smart,
Maer ben in flaeute neer gezeger.
4.
De min derhalven, die dit zag,
Toeschietende om myn smart te teuglen;
Verkoelde, daer ik nederlag,
Myn voorhoofd met zyn zagte vlenglen. ://:

5.
'k Bedaerde, als van een koele bron!
Toen zei Cupido, vlug van zinnen,
Gy weet nog niet, o Koridon!
Wat de eerste kragt is van het minnen. ://:

Aan Amaril.

1.
AEnminnige Amaril,
Voogdes van mynen wil,
Wil tog myn liefde blusschen!
Het minnevuur baart smart,
Des Lief! vaar voort met kusschen;
Uw kusjes raken 't hart.
2.
Geen Sabaas wierookgeur,
Geen Sidons purperkleur,
Kan haelen by uw lipjes,
Zoo zagt, gelyk fluweel.
Vergun dat ik die klipjes,
Die liefde klipjes streel.
3.
Vaer voort myn tweede ziel
Waar voor ik nederkniel
Met my uw min te toonen
Zoo zal de minnegod

Uw teedre min bekroonen.
o Hemelzoet genot.

De zwervende Cupido.

Vois: *Carileen, ei wil u niet verschuilen.*

1.
OP een tyd,
Als al de starren blonken
In het midden van de nagt,
Wanneer de Noorder beer
Met zachter keer
Zich draaide, van Boötes hand te rug
gebragt.
Toen, om stryd,
Al 't menschdom lag aen 't ronken,
Door den zoeten slaap verheert,
Van arbeid afgeslooft,
En gansch verdooft,
Daar 't bleek flawend goud der sterren
langzaam keert.
Kwam, in 't verkloeken,
My de minne God
Schielyk bezoeken
Aan myn kamerslot,
En kloptt',
Verkropt

Van diep getreur,
Heel zagt
By den nagt
Aan het huisslot van myn deur.

2.
'k Riep terstond:
Wie klopt daer aen myn kamer,
Die myn zoeten slaap verstoord?
Hier op sprak Venus zoon,
Dus meer gewoon.
Doe open! ik ben 't, die hier sta voor uw poort.
Zoo gy kond,
Ei vrees niet, 'k heb geen hamer,
Noch moordwapen; 'k ben een kindt,
Dat nat van regen is;
Daar ik, gewis,
Vervaert by donkre maan zwerve in den wind.
Ik van ter zyden
Hoorend deze reen,
Kreeg medelyden
En ging daedlyk heen,
Om 't wigt,
By 't ligt
Te laaten in:
En stak,
Met gemak,
Straks de kaars op 'vlug van zin.

3.
'k Deed zoo ras
De kamerdeur niet open,
Met het kaarsligt in de vuist;
Of 'k zag een jeugdig kind,
Van sneeuw en wind
Heel doornat en koud, van stof om 't lyf
begruisd.
Maar het droeg.
[Hoe moe het was geloopen]
Boog en koker op zyn rug
Met pylen zwaer belaan
Om pal te staan;
En vleugelen om weg te vliegen, vry en
vlug.
Straks, om te warmen,
Brogt ik als een waard,
't Kind, vol ontfermen,
Vriendlyk aan den haart.
En greep,
Ja neep
Zyn handen, styf
Van kon,
Zeer getrou,
En verwarmde ze aen myn lyf.

4.
Ik ontzind
Drukte ook de regendroppen,
't Vogtig water, uit zyn hair
En hairlok: zoo dat Hy

Weer frisch en bly
Oplook, als een bloem by zonneschyn,
zoo klaer.
Maar het Kind.
Toen 't van de kou, na 't kloppen,
Weer ontdooit was, en verheugd,
Betaalde my wel slegt.
Kom, zei de Knegt,
Laat ons dezen boog beproeven, of hy
deugd;
Of ook de peezen,
Door het regenweer,
Thans, als voor dezen,
Vochtig zyn en teer,
Sta stil!
Ik wil
Zien; of ik 't hart
Als 't wit,
Daar ik zit,
Ook kan treffen tot uw smart.

5.

Hier op, [ziet!
Wie zoude, als ik, niet minnen?]
Spand Hy straks zyn tajen boog,
En treft my, in der yl,
Met zynen pyl,
In 't midden van 't hart, dat my te zeer
bedroog.
Ik verschiet
Hy sprong, met vlugge zinnen,

Als een wespe, of paardevlieg,
Al lachende op, en sprak:
Verheugd u strak,
Myn vriend, dat ik U dus laat by nagt
bedrieg',
Gy zyt verloren!
Want myn pyl en boog,
Zyn, als te voren
Ongeschend en droog.
Maar gy,
Niet vry,
Van liefde smart
In 't rond,
Zult de wond
Flux gevoelen in uw hart.

De Zegepralende Minnaar.

MYn Silvia, myn Engelin
Vereert my met haer wedermin,
En doet Cupido zegepralen;
Haar oog, zeer ryk van flonkerstralen,
Zoo schoon van glans' als Titans bruid,
Schiet zulke heldre stralen uit,
Dat zy myn rampen doet verdwynen;
Wanneer die zon my komt beschynen,
Vlied alle droefheid van my af,
Des min ik haar tot in myn graf.

De Wyn boven de Min.

Vois: *Droefheid moet ons hart niet raken.*
Of: *Vrienden luister met malkander.*

1.
WEg met Cupido en Venus,
'k Hou 't met Bachus en Silenus,
Deze Goon
Zyn myn geboon
Wie zou ook, met ziel en zinnen,
Hen niet mee van harten minnen,
Wyn die doet ons vrolyk zyn.

2.
En wat kan het minnen baten,
Daer ons meenig om gaat haten,
En het lyf
Maakt stram en styf;
Liever een glas wyn gedronken,
Als die geile minnelonken,
Dat 't gemoed met rampen voed.

3.
Weg dan minnaars, weg ontzinden!
Wat 's by u voor vreugd te vinden
't Nat
Brengd u op 't regte pad,
Van veel vreugde en vrolykheden
Daar de ongebonde zeden
Van de min maekt dollen zin.

4.

Wie zal dan zoo zot verkiezen,
En den drank voor Min verliezen?
Neen, de fles
Is myn Matres.
In die vreugd en vrolykheden
Zal ik steeds myn tyd besteden,
Want de wyn doet vrolyk zyn.

De Min boven den Wyn. tegenzang.

Vois: *Als voren.*

1.

WEg, weg met Bachus en Silenus
'k Hou 't met de aengename Venus
En dees Goon
Met hun geboon.
Wie zou ook, met ziel en zinnen,
Hen niet mee van harten minnen.
Wyl dat zoet de vreugde voed.

2.

En wat kan ons 't drinken baten,
Daar ons ider om gaat haten,
't Maakt ons lyf,
Maar stram en styf.
Daar de lieffelyke lonken

Van een vriendlyk oog geschonken.
Straks ons hert verlost van smert.

3.

Weg dan dronkers, weg ontzinden!
Hier is meerder vreugd te vinden
't Nat,
Brengd u maar op het pad
Van veel ongebonden zeden
Daar ons al de lieflykheden
Van de min voldoen den zin.

4.

Wie wouw dan die vreugd verliezen,
En voor Venus Bachus kiezen?
Die de fles
Houd voor matres,
Daar de lieve aentreklykheden
Steeds Klorindes zy bekleeden.
Daar de wyn baart zorg en pyn.

De min betrapt.

Vois: *Twyffelt gy aen den oorspronk van myn lyden.*

1.

ALs ik opzekeren tyd, om myn hairen,
Uit purpre roozen een bloemkransje
vlogt,
Heb ik de Min, gedoken in de blaeren,

Gevonden, daer Hy schuilende ademtocht
En lyfsverberging zogt.
2.
Dit ziende greep ik hem flux by zyn wieken,
Schoon Hy een honingby geleek in schyn,
En heb hem, in de Roozeblaen aen 't rieken,
Geheel en al gedompelt in den wyn,
Om dus gestraft te zyn.
3.
'k Nam daer op straks een beker, vol geschonken,
Toen ik de min zag spartlen in het nat.
En heb dien wyn met blydschap ingedronken,
Daer 't zoet vergif, 't geen Hy betoverd had
Op tonge en boezem spat.
4.
Dus zit Cupido my in de ingewanden,
Priklende met zyn pennen in myn hart,
En arbeid, om, al worstlende, uit die banden
Te raeken, daer Hy, tot myn liefdesmart
Te deerlyk zit verward.

De waereld vol kool.

Vois: *Wel heeft Salomon gezeid.*

1.
DIe dees waereld wel beziet,
En bespied,
Vind daer binnen niet verholen,
Als men van dat groot gestigt,
't Deksel ligt,
Dan een groote stapel koolen.
2.
Dit is voor het regt verstand,
't Ingewand
Van dees groote wyde waereld
Schoon een ander die beschoud
Vol van goud,
En op 't heerelykst bepaereld.
3.
Van de zuid- tot noorder-Pool,
't Is al kool,
Van het oosten tot het westen
Daar is, als men 't wel beziet,
Anders niet,
Dan een stapel Kool ten besten.
4.
Alles handelt hier in Kool
Jut en Pool

Deenen, Russen, Finnen, Lappen
Waar je komt, of waar je gaat,
In wat staat,
Het is Koolsop dat zy tappen.

5.

't Zy gy u begeeft naar 't Hof,
Nooit zoo grof,
Werd 'er, waar men gaat of wandelt
Wyl hier ider eens verstand
Koolen plant,
In oprechte Kool gehandelt.

6.

Zoekt 'er imand beste Kool,
Ligt de stool
Van den Vatikaenschen vaeder;
Daar is Kool uit de eerste hand,
En dat trant,
'k Weet geen Koolverkooper naeder.

7.

Kom je in laage of hooge school,
't Is meest Kool,
Dat de luiden daar verkoopen.
Zoo dat wy met regt dat soort,
Met een woord,
Koolverkoopers mogen doopen.

8.

Stygje op 't hooge Capitool
Themis school
Daar is Kool die byster duur is.
Al de Kool die men daar vind,

Die kost splint,
Want 't is Kool uit *'t Corpus Juris*.
9.
Komje by geval, Messieurs!
Eens ter beurs,
't Zy by Waalen of Spanjoolen
Al de handel, die m'er doet,
't Werd vermoed,
Die bestaat wel meest in Koolen.
10.
By de Meisjes allerdeeg,
Is 't niet leeg,
'k Spreek daar van als een ervaren,
Daar word mee, ik heb 't bezogt,
Kool verkogt,
'k Wil 't met eeden wel verklaeren.
11.
'k Was nog, 't is niet lang geleen,
Naar ik meen,
Op een Auctie van wat prenten,
Maar 'k bevond, 't is duivels raar,
Dat men daar,
My zogt Kool voor konst te venten.
12.
'k Nam myn gat dan in myn arm,
't Hoofd wierd warm,
'k Dagt loop vry voor duizend droezen,
En begaf my van die plaats,
By de maats,
Minnaars van de volle kroezen.

13.
Maar men weet', ik daar naeu kwam,
Of 'k vernam,
Dat ik daar op 't hooge school was:
Want ik vond 'er naauwlyks een,
Of het scheen,
Hy Professor in de Kool was.
14.
Zoo dat, waar je komt of gaat
Geen climaat,
't Zy gy 't aardryk om gingd doolen
En gy zogt u zelven blind
Of gy vind,
Niet dan eene markt vol Koolen.
15.
Wyl 't dan dus geschapen staat,
Is myn raad:
Alle zorg te laaten loopen,
Om, gelyk als al de rest,
By myn best',
Mee te gaan aan 't Kool verkoopen.

't Herdenken der Vreugd is zoet.

Vois: *Gy die met my thans treedter jagt, &c.*

1.
LAast zat ik eensjes aen den disch.
ha! ha!

Het was 'er vol op van vleesch en vis.
ha! ha!
Wy aten en dronken en hadden schoon
pret,
En gingen fraaitjes vrolyk naar bed,
En gingen fraaitjes vrolyk naar bed. ha! ha!
2.
Want wyn die was 'er abundant. ha! ha!
En ook een heertje zoo'n raere kwant.
ha! ha!
Die zong al van de God der min,
En zyn mama de Mingedin.
En zyn mama de Mingedin. ha! ha!
3.
Hy danste met Venus in het bont, ha! ha!
En zoende zoo de tafel rond, ha! ha!
Toen zong Hy, schier den halven nagt,
Achtien coupletjes van de jagt.
Achtien coupletjes van de jagt. ha! ha!
4.
Hy zong hoe dat een jagtgezel, ha! ha!
Tot heeling van zyn mingekwel, ha! ha!
Zyn lief Climeen in een boschje vond,
En kustte en drukte haer', rooden mond,
En kustte en drukte haar' rooden mond!
ha! ha!
5.
Climeen die hield zig of zy sliep. ha! ha!
Tot dat de jaeger haar wakker riep. ha! ha!
Toen hield ze haar bekje ook niet stom,

Maar zei: daar zyn uw zoenen weerom,
Maar zei: daar zyn uw zoenen weerom,
ha! ha!
6.
Ook zong hy, hoe, met strik en net, ha! ha!
Men haezen en knynen en harten bezet,
ha! ha!
En hoe men veugeld, en vist en schiet,
Kortom het was zoo'n vrolyk lied,
Kortom het was zoo'n vrolyk lied. ha! ha!
7.
Maar dat ons nu het meeste spyt. ha! ha!
Wy zyn den zanger en 't liedje kwyt. ha! ha!
Dies troost je nu vrienden! met de wys,
Tot dat Hy weerkomt van de reis.
Tot dat hy weerkomt van de reis. ha! ha!

Vaar wel aen den Wyn.

Vois: *Ik geef de min de zak.*

1.
IK geef den wyn de schop,
Wat hebt gy aan het likken?
Men drinkt zyn gansche krop,
En darmen schier aen stikken.
Neen liefde kan ons hert
Met meer geneugte, streelen,
Verschaft Hy ons wat smert,

Hy kan ons weder heelen,
Zyn juk kan nooit verveelen,
Als 't wel gedraegen werd.

2.
Ei! ziet op smert nog pyn,
o Minnaar, wilt niet klaegen,
Uw loon zal grooter zyn,
Als 't hartzeer is verdragen.
De smerten zelfs zyn zoet,
Zy doen ons hert ontfonken,
En maeken, door dien gloed,
Ons zelfs van liefde dronken,
Als 't oog ons komt belonken,
Wiens glans ons blaken doet.

De tekens spreeken ook.

Vois: *Tryn, zie daar hoe zal 't nou' weezen.*

1.
PIet, je moet jou ramlen laeten,
Waar toe dient dat kwaad verwyt,
Neen men moet heel anders praeten,
Als m'een jonge dochter vryd.
'k Heb jou in den mond gegeven,
[Is 't niet zoo, o drooge bloed]
Hoe een kittig borst moet leeven,
Maar gy hebt verstand nog moet.

2.

Al jou praetjes zyn maer grillen,
En voor my geen oortje waart.
'k Weet niet wat je meer zoud willen,
Hoe? ik geef je open kaart.
'k Durf, waar dat 't my scheelt, niet
klaegen,
Schoon dat ik myn best al doe.
'k Wed je nimmer van je daegen,
Vaartjes bul bragt by de koe!

3.

'k Zag je wel van verre komen,
Als ik laast alleenig was,
En ik veinsde zagt te dromen
Achter onze schuur, in 't gras;
En wanneer jy eerst genaekte,
Noemde jy me luije peet,
Daar je my op stil ontwaekte,
En dat was al wat je deed.

4.

Heb je myn lest, door je stoejen,
Niet in 't Klavergras geleid?
Zag je toen 't gezigt niet gloejen?
Was dat niet genoeg gezeid?
Ja het blos schoot op myn wangen
En ik vroeg doe stil, o Piet!
Of je een visje wilde vangen,
Maar ooh! jy verstond my niet.

5.
Zeg my ook, hoe meenigmaelen
Heb ik je in myn zak verrast,
Daar je uw hand weer uit moest haelen,
En nooit dieper hebt getast;
Dog je nam wat alykruiken,
Daar ik over heb gestapt;
Dat je toen wat lont kost ruiken,
Had je mooi de vlieg geknapt.

6.
't Is je, denk ik, niet vergeeten
Dat je me eens in 't Veld zag staan,
En my roepen kwam om te eten.
Tokkelde ik je toen niet aen?
Zag je my niet lonken, wenken?
'k Hoeste en hemde, is 't zoo niet?
Heb je toen niet kunnen denken,
Waarom dat het is geschied.

7.
Wel wat zou ik meer betoonen?
'k Doe gelyk een brave meid.
Neen je kunt jou nooit verschoonen,
Want 't scheeld aan jou dommigheid.
Wel ik zag jou nooit beweegen,
Wat ik ook al heb gedaen.
Wist Jaep, Kees, of Louw die weegen,
Zou 't my nou wat beter staen.

8.
Al dat kwaed en bits verwyten,
Dat ik Lobregts Kees bemin.

Kom je my in 't aenzigt smyten,
Even of ik trouwloos bin.
Maar jy bent [ik wil 't wel weeten]
Slimmer als de hond van Jan,
Die ons paerd geen hooy gund te eten
Schoon Hy 't zelfs niet kaeuwen kan.

Stilte.

1.

DE zee lag vlak,
De windjes zweegen;
't Scheen al tot rust genegen,
De moede landman koos het dak
Daar ruischten over 't ruime vak
Geen golfjes in de stroomen,
Geen blaedjes aan de boomen.

2.

't Was vreede op aard,
Kalmte aan den Hemel,
In 't lugje geen gewemel;
Geen wiekje roeide 'er hemelwaard.
Was was hier zaligheids vergaard!
Niets was 'er, dat zig roerde;
Het beekje alleen rumoerde.

3.

Dat scheen, 't leek een droom,
Met zoetlyk ruisschen

Dees taal my toe te bruisschen,
‘Rustlievend stervling, wellekoom!
‘Kom, zet U aan myn groenen zoom;
‘Hier moogt ge bloempjes pluiken,
‘Die naar den Hemel ruiken.

Vergeefsche moeite.

Vois: *De Dochter van Graaf Jan.*

1.

SImprania! gy ziet
Dat my de liefde niet
Kan raeken
Hoe fier uw oogjes blaeken
Het is vergeefs Godin
Myn hert met wedermin
Te raeken.

2.

't Is waerheid, 't schynd dat ik,
Schier elk een ogenblik,
In klachten,
En traenen zal versmachten.
Dan meend gy dat ik min
En ik heb 't niet eens in
Gedachten.

3.
Wanneer uw oog eens lonkt;
Gy 't myne, straks ontfonkt,
Siet straelen,
En op U nederdaelen,
Als of myn droef gezigt
Zeide: ach! vriendin! verligt
Myn kwaelen!
4.
Maar zaegt gy in myn hart,
Gy zoud geen minnesmart
Daar vinden.
Houd op dan te onderwinden
Myn ziel, door minnebrand
Aan de uwe, als met een band,
Te binden.

5.
Want zoo gy zelve ziet,
De liefde kan my niet
Verwinnen
Uw lonkjes! ach! vriendinne!
Zyn krachteloos, om my,
In liefdens slaverny,
Te winnen.

Liever nooit bemind dan vergeefs.

1.
ACh! was ik blind!
Of had ik nooit bemind,
Myn ziel zou van de pyn,
Waar aen ik nu verkwyn,
Geheel ontslagen zyn.
Maer sedert dat ik zag uw lieve lonken,
Die my het hart in heete min ontfonken,
Plaagt my verlangst
Gemengd met vrees en angst.
2.
Ligt is uw zin,
Dat ik u vuurig min,
Maar dan is ook uw pligt
Dat gy de smert verligt,
Daar gy de vlammen stigt.
Uit dartelheid alleen een ziel te wonden,
Is 't wreedst dat ooit wierd in de min gevonden,
Ten zy de smert
Weerom genezen werd.
3.
Toon dan, uit gunst,
De blyken van uw kunst,
Uw mond alleen heeft kragt,
Dat zy de pyn verzagt,

Daar my uw oog in bragt.
Ach Phillis! voeg een kusje by een lonkje
Heelt met een zugje, kwest gy met een
vonkje.
't Scheelt my dan niet,
Hoe fel uw oog my schiet.

Cupido gevangen.

Vois: *Amarante laat ons minnen.*

1.
ONlangs als de zanggodinnen,
Op Parnassus aan den dans,
Venus zoon, ten spyt van 't minnen
Bonden met een rooze krans.
2.
Gaven zy dien harte-rover,
Dus gekluistert tot zyn straf,
Spottende aan de schoonheid over,
Schoonheid, die hem ketens gaf.
3.
Nu zoekt Venus, gansch verlegen,
Hem te lossen voor 't randtzoen,
't Geen Hy aanbrengd; allerwegen
Hem nasporende in het groen.
4.
Maar vergeefs! schoon imands handen
Hem ontslaektten, vlug in vry,

Vlugt hy niet, maar blyft in banden.
Schoonheid leert hem slaverny.

De overwonnen Cupido.

1.
DE zoon der min Godin
De blonde God der min
Zag Amarillis oogen,
Zoo vol van heldren gloed,
En Goddelyk vermogen,
Dit kwelde zyn gemoed.
2.
Hy sprak: zal 't sterflyk oog,
Trotseeren mynen boog?
En myne schigten tarten?
En zal ik zien, dat zy
Zal kwetsen jonge harten
Daar zulks behoort aan my.
3.
Toen daelde hy ter neer,
Voorzien met zyn geweer,
Hy ging zyn boog voort spannen.
Verwoed en dol van zinn',
Om haar flux te overmannen;
Te dwingen tot de min.

4.
Zoo als hy was gereed,
Om 't aengedaene leed,
Met al zyn macht te wreeken:
Nam hy een' scherpen schigt,
Terwyl hy, zonder spreken,
Haer zag in 't aengezigt.

5.
Zy keek hem weder aen,
Dat kost hy niet weerstaen,
Want zy haer oog liet blinken:
Toen zonk zyn dapp're moet,
Zyn pyltje liet hy zinken,
En viel hem in den voet.

6.
Toen riep hy overluid,
Met schreiende oogen uit.
Ei my ik ben overwonnen,
Niet door de zoute vloen;
Maer door twee heldre zonnen,
Die my nu kwynen doen.

7.
Myn vleugels zyn verbrand,
Myn schigten overmand.
Zy moog voortaen nu zeggen,
Dat zy Kupido heeft,
Zyn krachten af doen leggen;
En 't al te boven streeft.

8.
Toen vloog hy, droef te moe,
Om hoog naer Venus toe,
En deed zyn leed haar hooren.
Zy sprak: myn lieve kindt!
Wil dat in 't hart versmoten,
Zy is 't, die 't al verwind.

Onvolmaakte Vreugd.

Vois: *Komt laat ons samen vrolyk zyn.*

1.
't **S**Chynd dat het menschelyk geluk,
Hoe schoon het ook mag schynen,
Ons altyd nog laat stof tot druk,
Die vreugde doet verdwynen.
2.
'k Was lesmaal' midden in 't vermaek,
['t Herdenken doet my treuren,]
'k Vond alles, wat een kiesche smaek
Ooit aengenaem kon keuren.
3.
'k Vond Silvia met Amaril,
Van top tot teen volschapen,
Met Silvias en met Mirtil,
Bei 't puik der herdersknapen.

4.
Elk zogt, vernoegd, zyn herderin
Door heuschheid te believen;
Elk trachtte, door zyn trouwe min,
Haer teeder hart te grieven.
5.
De vreugde scheen 'er mee genood
Om haren rol te speelen,
Maar ach! myn droefheid was te groot,
Om in 't vermaek te deelen.
6.
Elk drukte zyn bemindens hand
Of kuste zagt haar wangen,
Elks geest bleef, door de min vermand,
Zyn liefstens mingevangen.
7.
Maar my stond slegts het zugten vry.
Ik miste myn Klorinde,
Daar elk vernoegd zat aen de zy
Der geene, die hy minde.
8.
Denkt, denkt nu herders, of myn hart
Geen reden had van treuren,
Terwyl ge, onkundig van myn smart,
Myn geest zogt op te beuren!
9.
Dit was 't verdriet dat my besprong
In 't midden der vermaken:
Myn Amaril, die flus nog zong,
Zag ik vol druk genaken.

10.
Haar schoone Prins, der honden eer,
En naneef van die honden,
Die Jupiter, die hen zoo teer
Mind, heeft om hoog gezonden.
11.
Daar zy nu pronken in de lugt
En nimmer op hun dagen,
Uit een genegenheid en zugt,
Van koude ons laeten klagen.
12.
Die brave Prins, o droeve slag!
Had zy in 't graf zien dalen,
Hy stierf: zy weende, en riep: ach! ach!
Haer droefheid, kon geen palen.
13.
Ik zei: 't verlies is waarlyk groot,
Maar denk, dat, na 't verscheien,
Geen tranen baten, wyl de dood
Zich niet steurd aen ons schreien.

't Is altyd niet gelyk het schynd.

Vois: *Folie d' Espagne.*

1.
HElaas! hoe zoet is 't in de kool te leven,
Zong in het veld de vrye nagtegaal,

Daar Hy geluid hoort een Kanary geven,
Dat Bosch en veld weergalmen van zyn taal.

2.

Hy hoeft zyn kost met kommer niet te rapen,
Hy heeft goed graan, een zoete wederga:
Hy kan gerust een ganschen nagt doorslapen,
Zy volgt, vernoegt, hem, waer hy huppelt, na.

3.

Amintas, ziende een schoone herderinne;
Dagt dus ten top te zyn van alle vreugd,
Indien zoo lief, een maagd hem schonk haer minne,
Daar hy getrout mee sleet zyn beste jeugd.

4.

Maar in de kooi en 't huwlyk zyn veel plagen,
Die niemand kend, dan die daar eerst is in,
Gy die elkaar wilt zuivre liefde dragen,
Volgd ongetroud steeds 't zoet vermaak der min.

De liefde is de beste stuurman.

1.
Wilt gy met wind en golven stryden,
En 't onweer trotsen fier van zin,
Bevaar, bevaar de zee der min,
't Is schoon daar schipbreuk op te lyden.
2.
De liefde zal u wel bevryden,
Als zy het strand met u verlaat,
Kiest zulk een stuurman, volgt myn raad,
't Is schoon daar schipbreuk mee te lyden.

Verzoek aan Bachus.

Vois: *Belle Brune.*

1.
BAchus! alles loopt my tegen,
Kom, vertroost my in myn staat,
'k Zie myn eerprys stout verkregen
Door een laffen medemaat.
Alles geeft my walg in 't leven
'k Mis een schoone, aan my verlooft,
't Weinig, my door 't lot gegeven,
Word met onregt my ontrooft.

2.

Van myn liefsten vriend verlaten,
'k Zoek vergeefs zyn hulp in nood,
Valsche tongen, die my haten,
Doen my wenschen om myn dood.
Bachus! kom, schenk me eens te drinken;
Nog eens. Wel. Ik word verligt,
'k Voel te met myn smart verzinken
Die voor 't gulle glaasje zwigt.

Aan Zwaentje.

1.

ZWaentje Lieste levensligt!
Die zoo ras uw lieve straelen;
Op myn hart niet neer doet daelen
Of ik voel een gloed gestigt
Die geen koelheid uit kan blusschen;
Kom laat ik uw lipjes kussen;
Lipjes, vers, als zuivre room.
Zagter, als een felpe zoom.
Dan zal ik in beide uw armen,
't Welig zieltje zagt verwarmen;
Smelten in uw rooze schoot;
Sterven een verliefden dood.

Minnevreugd,

Vois: *Hier heeft my Rozemond bescheiden.*

1.
ALs ik door liefde ben belaeden,
En, met de schoone Silvia,
Leg op een bed van roozeblaeden,
Dan vliegen my de lachjes na.

2.
Ik hou haar in myn arm besloten,
En zuig den nektar van haar kaak;
Ja voel myn ziel gansch overgoten
Met meer dan menschelyk vermaak.
3.
Haar schoonheid kittelt myne zinnen,
Ik geef haar van myn liefde een blyk,
En elke kus doet ons weer minnen,
En maakt ons zelfs den Goon gelyk.
4.
o Zielbetoverende lusjes!
Ik geef om u al 't goud den schop,
o Balzemryke minnekusjes.
Gy wekt gestaag myn lust weerop.
5.
By haar geraekt de ziel aen 't branden,
Zy laat, tot heeling van myn pyn,

My op haar malschen boezem stranden;
Geen nektar kan zoo smaeklyk zyn.
6.
Zy wart haer vlegten door myn haeren.
'k Geniet dan, met myn Engelinn',
Al 't zoet het geen de vreugd kan baren,
Geholpen door den God der min.
7.
Haer teedre en verliefde woordjes,
Wanneer ik neer leg aen haer zy,
Verbinden, met onbreekbre koordjes,
Myn hertje aen haar, heur zieltje aen my.
8.
Elk lachje van haer is een styltje
Aen 't lustpaleis van myne min,
En uit elk lonkje vliegt een pyltje
Dat altyd snort myn boezem in.
9.
Maar 'k zal aen die kwetsuur niet kwynen,
Schoon 't schigje mynen boezem raekt,
Die pyn is de edelste aller pynen,
Die pyn is 't, die myn hart vermaakt.

De gewondde Mars.

Vois: *Ziet de Roosjes nu eens bloeijen.*

1.
VEnus man had eens de pylen
Voor de minnegoon gesmeed.
Gloejend heet;
Waar van Lemnos vuur, by wylen,
In het smitshol gloeit en blaekt.
Als hy 't yzer,
Als hy 't yzer eerst aanraekt.

2.
Venus, die op weermin hooptte,
Kwam 'er by, en heeft elks punt
Wat verdunt,
't Geen ze in zoeten honing doopte,
Daar cupido gal by mengd,
Als hy 't yzer,
Als hy 't yzer gloejend brengd.

3.
Mars, uit 't oorlogshuis gekomen,
[Daar hy spies en oorlogsschilt
Zwaeit en drilt]
Lachte met dees waependroomen,
Spotte, en hield cupidoos schigt,
En het yzer,
En het yzer veel te ligt.

4.
Maar cupido, straks aen 't woelen,
Blaekte, en zei: dees schigt, zie daer,
Is wel zwaar.
Zoo ge hem raekt, zoo zult ge 't voelen,
Mavors greep hem, maar terstond
Gaf het yzer,
Gaf het yzer hem een wond.
5.
Venus lachtte. Mars verzuchtte.
Och! dees pyl, zegt Hy, voorwaar
Is te zwaar!
Ruk hem uit eer 'k slimmer duchte.
Maar cupido sprak; wel nu!
Hou dat yzer,
Hou dat yzer slegts voor u.

Aan de liefde.

1.
MOet ik dus, zonder minnevreugd.
De korte lente myner jeugd
In laffe ledigheid besteeden.
Zal nooit die goddelyke gloed,
Myn ziel door zyn bekoorlyk zoet,
Als eertyds loflyk overreeden.
2.
Dit kwynend leven strekt me een last,
Druk liefde! uw schigten, hegt en vast,

In 't binnenst' van myn weerloos harte,
Met een ontzaggelyk geweld,
Zie hoe myn moed, in 't open veld,
Uw' machteloozen arm uittarte.

3.

My lust in zoete twist en vreen,
In lachjes, jokjes, en geween,
In hoop, en vrees, en angstig beven,
Geslingert tussen levens nood,
En schrik voor een gedreigden dood,
Te slyten 't bloejenst van myn leven.

Voor Zwaantje.

Vois: *Als ik myn Phillis kussen mag.*

1.

ALs ik uw lieve lipjes druk,
Bevallig Zwaantje, met myn kusjes,
Dan zwemd myn ziel in dartle lusjes,
En tart de Goon in hun geluk.

2.

Ach! wierduw hartje ook eens geraakt,
Van liefde, in 't midden van die weelde,
Als ik uw' hals en koontjes streelde,
Door 't zelfde vuur, dat my nu blaekt.

3.

Dan zoud ge uw lieven roozenmond
Zoo wreed, zoo hard niet van my keeren,

Maer wenschen dat vermaak te leeren,
't Geen 't vredig hart zoo teer doorwond.
4.
Uw schoonheid en ontloken jeugd,
Uw wangen, die zoo lieflyk bloozen,
Als lelymelk en frissche roozen,
Verwekken lust en minnevreugd.
5.
Uw sneeuwit halsje rond en zagt,
Uw boezempje, zoo mals in 't streelen,
Daar de adertjes zoo lief door speelen.
Is trots op zulk een schoone vragt.
6.
Aanvallig meisje! al dat schoon,
Is van natuur u niet geschonken,
Om daer by Juffers mee te pronken,
Maar een getrouwen vriend ten loon'.

De redeneerende Minnaar.

1.
WOnder, Damon, in uw zin
Schynd myn min,
Om dat van myn ziels-vrindin
De eerste schoonheid is vervloogen:
Maar, myn lieve Damon, hoor,
Hoe Lycoor,
Spyt uw Phyllis, spyt uw Door,
My heeft tot haar min bewoogen.

2.
Welkbaar schoon vlied ras daar heen,
Schoone zeên,
By gezonde lyf en leen,
Paaren zig in myn Lycoris.
'k Vond nooit smaak, ik zeg het rond,
In een mond,
Die zig maar alleen verstond
Op gekus, als die van Doris.
3.
'k Lach met levend zagt albast,
Dit gaat vast,
In een spreekend lichaam past
Allerminst een ziel die stom is.
Is Lycoris tans min schoon,
Dan Dioon;
'k Dank, vernoegd en bly, de Goon,
Dat ze kreupel, scheef nog krom is.
4.
Schoon haar eerste blos verschoot.
Nooit verdroot
Min, die uit geen wulpsheid sproot,
Maar uit eensgezinde zinnen.
Haar verstand blyft even frisch;
En zulks is
Een geduurgejeugd, gewis,
Die my eeuwig haar doet minnen.
5.
Myn Lycoris mind me trouw,
Als een vrouw,

Die ik met het oog beschouw
Van een bruigom of nog teerder,
Wraakt gy evenwel myn min;
Elk zyn zin.
Damon, streel uw Engelin;
Roem haar schoonheid, maar niets
meerder.

Uitnodiging aan Silvia.

Vois: *Zielverrukkende Amaril.*

1.
ACh hoe zoet is 't lenteweer!
Kom naar buiten, Silviaatje,
Ider kust zyn wedergaetje,
't Buigd zig al voor Venus neer.
Silvia laet u gezeggen:
Alles word door min gejaegt,
Wil uw wreedheid van u leggen,
Die de Mingodin mishaegd.

2.
Of zyt gy in Brittenland,
Tusschen 't krytgebergt geboren?
Dat ge 'naer geen reen wilt horen,
Silvia, de minnebrand
Is het eelste van het leven:
Hoor, ei hoor des naer myn raed,

Wil de wreedheid afscheid geven,
Die de Mingodin steeds haat.
3.
Silvia myn Engelin,
Zie de vissen in de stroomen,
Zie de vogels in de boomen,
Alles roept: ik min, ik min!
't Veld kan van myn min getuigen,
Dat de min dan 't hart regeer,
Wil u des ter neder buigen.
Maek dat Venus triumpheer.

Verjaarzang.

Vois: *Als 't Begind.*

1.
MYn alderbeste vrind!
'k Vind
Uw Jaarty', dat begind;
En daarom kom ik zingen
Een nieuw geboorte lied,
Gelyk je ziet.
Ei neem het niet
Ten kwaade, 't zyn maar dingen
Tot vreugd, niet tot verdriet.
2.
Gy ziet wel aan den trant,
Kwant!

De wys met goed *verstand;*
In 't bybelsch liede boekje,
Of 't harpje, wel bekend;
Daar vind men *jent*,
Dees vois *geprent;*
Gy zult ze ook vinden, zoekje
Slegts van 't begin naar 't end.

3.

Je weet zeer wel, naar ik
't Wikk'
En weeg, zelfs op een prik,
Dat jaar en bruiloftszangen
Zyn opgewarmde spys,
Zoo koud als ys,
En laag van prys;
Des voegd 'er, met *verstrangen*
Wel by, dees mooje wys.

4.

Myn lieve lekkre kees!
Lees,
Of zing het zonder vrees;
Het zal u wis niet byten:
't En is geen Goliath,
Nog held van Gad,
Die moedig trad
Tot schrik der Ysrellyten:
Neen! 't is een weerloos blad.

5.

Nu eindlyk tot de zaak;
'k Raak

Hier anders uit den haak;
'k Moest u, myn vriend! verjaeren:
Wat hoefd een Philistyn
Daar by te zyn?
Dat heeft geen schyn
Hy word 'er by de hairen
Naar toe gesleept, *o myn.*

6.

Nu hoor myn woorden aan,
Zaan!
Ik zal ze u doen verstaan:
'k Wensch dat we u nog veel jaaren
Verjaaren, eer de dood,
Ons zeer *minjoot*
Met zyne poot
In 't rottig graf doe vaaren.
Dit wensch ik u, *zeer bloot.*

7.

Nu zwyg ik, by myn bil,
Stil,
Eer ik meer inkt verspil,
Om van meer heil te melden
Op zulk een drieduits lier;
't Lykt niet een zier
Ik laat dien zwier
Voor alle de andre helden
Die schreeven als een pier.

8.

Voor 't lest, o medemensch!
'k Wensch

Uw lichaam, lyf, of pens,
Of hoe men 't ook wil heeten,
Een lange *Sanitas,*
En al den bras,
Die ooit van pas
Gewenscht is door Poëeten,
Als imand jaarig was.

Bede om een kusje.

Vois: *o Doelwit van de min.*

1.
ZOet zieltje daar de min
Zich zoo volmaakt laat vinden
Uw oogjes zyn 't, waar in
De zielen zich verblinden
Het schoonst dat men kan vinden
Zyt gy, o Engelin.
Toen ik eens uw lipjes drukte,
Ach! wat zoetheid my verrukte.
Nooit vermaek
Nimmer was vermaek zoo groot,
Als 't geen dat ik genoot.
2.
Een kusje, en geen meer,
Wil ik u somtyds vergen,
Myn lusjes zyn zoo teer,
Ik kan ze niet verbergen.

De lusjes die my tergen
Engelin zy-komen weer.
'k Wou wel eens een kusje steelen;
Maar het moest u niet verveelen,
Myn Phillis!
Myn Phillis! ei sta tog toe
Dat ik myn lust voldoe.

Veel dingen zyn zeker.

Vois: *Dat zekre Jongmans van de fynen.*

1.
DAt wy, als 't luk ons komt vermindren,
Kyken, als naekte Apenkinderen,
Hou ik voor zeker en gewis.
Maar als het ons weer na komt te loopen,
Dat men dan huis en hof kan koopen,
Weet ik ook wel, dat waarheid is. ://:
2.
Dat het geval, door duizend laagen,
Imand, gelyk de droes, kan plagen,
Hou ik voor zeker en gewis.
Maar dat een boer of slegte jorden,
Door de fortuin komt ryk te worden,
Dunkt my dat onverdraeglyk is. ://:
3.
Dat meen'ge joris zoekt te paeren,
Zonder zyn lyf of bloed te sparen,

Hou ik voor zeker en gewis,
Maar dat men ouwe blaauwe scheenen,
Dragen kan, zonder smert of weenen,
Weet ik wel dat onmogelyk is. ://:

4.

Dat 'er een party ouwe zotten
Zoeken de meisjes te bedotten,
Hou ik voor zeker en gewis.
Maar dat een Gryzaart komt te trouwen,
Zonder een merk voor 't hoofd te houwen,
Weet ik wel dat onmogelyk is.

5.

Dat men, door kunst van toverzaeken,
Veel stomp geweer heel scherp kan
maeken,
Hou ik voor zeker en gewis.
Maar dat men, door zyn guigleryen,
Alle ouwe messen kan doen snyen,
Weet ik wel dat onmooglyk is.

6.

Dat 'er veel ouwe vrysters beminnen,
En jonge knaepjes haer herten verwinnen,
Weet ik en heb 't niet by de gis,
Maar als zy op hun vyftien jaeren,
Lonkjes nog lachjes willen spaeren,
Gaet het wel eens zoo zeker en wis.

7.

Dat men een ouwe ram kan stallen,
Om met een jeugdig lam te mallen,
Zeg ik dat gaat niet altyd wis.

Maar als men van gelyke jaeren,
Jongen met jongen kan doen paeren
Weet ik wel dat het het veiligst is.

Tafel-zang.

Vois: *Goeden avond Neeltje.*

1.
HA! t'sa! aan 't smullen
Is je maagje graag,
Voor van daag,
Neem 't niet kwalyk 't is een vraag.
Want hier staat een disch vol knap,
Lust je drinken, roep maar: tap!
t Is hier trant,
Net als in lui lekkerland.

2.
Dat is een haasje!
Naar de kunst gebraen,
't Lagt ons aan,
Om 'er vlot op los te gaan.
Hier staan Eentjes met haar jeu.
'k Vret me dikker, als een keu
Of een ton,
'k Wou maar dat men vast begon

3.
Hier hebje duifjes!
Kipjes mals en vet,
Wat al vret?
Wagt je wat daar komt nog bet.
't Is bylo een kermis gans,
Wie ziet tot dat beestje kans?
Don Martyn,
Zal dat net zyn portie zyn.

4.
Dat is een vreetbast!
Ziet eens hoe hy schokt,
Hoe Hy slokt,
Maar 't word tyd dat men eens klokt,
Ider vat zyn glaasje op,
Met het klaare fransse sop.
Tink! Tink! Tink!
Dat, me vrinden! smaakt me flink.
5.
Nu wat gepenselt,
Lust 'er imand kip,
Of een snip.
Of zyn al die beestjes rip?
't Goedje, dunkt me, zet zyn spat,
Of het nog zyn vleugels had,
En 't verzwind,
Dat men pas de beentjes vind.
6.
Let eens op Driesje!
't Gaat hem naar zyn zin,

Want zyn kin
Glimt als nieu geslagen tin.
Maar hy kykt zoo styf naar 't glas,
Of 'er nieuwe droogte was,
In zyn keel,
Dog dat beurt de borst wat veel.

7.

Wilt dan eens schenken
Styntje repje wat,
Geef ons nat,
Want daar is nog meer in 't vat.
Lustig, haast je, schenk ons wyn;
't Zal tot slot der maaltyd zyn.
Ik gae voort,
Wyl een pypje my bekoort.

8.

Dat is 'er binnen!
Weest nu saam gegroet,
Mal en vroed,
Met het ligten van myn hoed;
Ik gae zitten met vermaak,
Met een pypje in myn kaak,
Want ik ben,
Dat ik pas meer gaepen ken.

De wyn oogst.

Op een bekende wys.

1.

KOm, neem uw liefste by de hand,
Waer aen u Cupido verpand
Zeg haer, myn zielsvriendin!
Ik brand voor u vol min.
Wil zy uw liefde niet voldoen,
Gaet op den wynberg in het groen;
Wilt saam' wat druifjes plukken gaen,
'k Weet zeker, gy zult zyn voldaen,
En roept: welk een kragt
Geeft ons Bachus magt.

2.

Gy, die somwyl den God Vulkaan
Al sluipend, in uw huis ziet gaan,
Denk niet ik ben 't alleen,
Die zaak is heel gemeen.
Toont droefheid, spyt nog razerny,
Stel al uw wanhoop aan een zy;
Verdrink uw wraak in Bachus nat,
En maak uw Godheid van zyn vat,
En roep: welk een troost
Ontmoet Bachus kroost.

3.

Het plag eertyds de wyz' te zyn,
Dat niet dan mans gebruikten wyn,
De vroutjes doen 't nu mee,
Men is 'er mee te vree;
Ja meisjes zelfs van veertien jaar,
Die drinken glaasjes vol en klaar,
Men zal 't in 't openbaar niet doen,
Maar in 't geheim is 't veel fatzoen
Men zegt stil en zagt:
Dat vogt geeft ons kragt.

4.

Als wy onz' arbeid zien beloond,
En dat onz' iver word bekroond,
Wat vreugd' is 't voor ons all',
O oordeelkundig tal!
Liefhebbers! zoo gy zyt voldaan,
Wilt dan met vreugd naar huis toegaan,
En plaats uw liefste aan uw zy,
En zet 'er een paar flesjes by;
Zyt vrolyk van geest,
En viert Bachus feest.

Keur van Ambachten voor een Bruigom.

Vois: *Rigodon.*

1.

HOor, Bruigom Heer!
Wyl gy u stelt tot trouwen,
Wil dog myn les onthouwen,
Die ik u nu leer.
Het was u schand
Dat gy dus leeg zoud leven;
Vat iets by der hand.
Gy moet voor vast
U tot een styl begeven,
Die U 't beste past.

2.

Zeg, hebt gy lust,
In oorlog en in stryden,
Let op dan t'allen tyde,
Hou u nooit gerust.
Pas op 't geweer
En laat het nooid beschaden,
Legt 't niet ligtlyk neer:
Gy moet, om bres
Te schieten, dikwils laaden
Wel een reis vyf, zes.

3.
Of zoo gy wild
Een Koopman zyn in wynen,
Wil nimmer karig schynen,
Schenk uw proefjes mild.
Maak dat ge uw kraan
Flux in het vat kund steken
Als de nood komt aan;
Laat ook uw vat
Dog nimmermeer ontbreeken
Het gewenste nat.

4.
Of staat uw kop
Om Timmerman te worden,
Een van Sint Josephs orden,
Zoo pas vlytig op.
Houd van te voor,
Als gy een gat zult boren,
Altyd klaar uw boor,
Stuur 't spyker-regt,
Opdat zyn punt van voren
Nimmer om en legt.
5.
Of zoo 't zoo kwam
Dat gy 't vermaak woud agten
Somtyds een vaars te slagten
Of een jeugdig lam.
Onthoud myn les,
Als gy het lam wilt keelen,
Stuur tog regt uw mes.

Maak, als gy stopt,
['t Welk u nooit moet verveelen]
't Darmpje vol gepropt.
6.
Of zoo gy Kok,
Of Brader ooit wilt worden
Maek ligt, [want 't is uw orden]
Een besmeerden rok.
Als gy lardeert,
Laat 't vet u nooit ontbreeken,
Doet het nooit verkeert.
En om 't gebraad
Heel wel aan 't spit te steeken,
Maak dat jy 't verstaat.
7.
Of zoo gy wilt
U met de naald geneeren,
En 't Ambagt gaan hanteeren
Van het Naajers gild.
Maak dat uw naald,
Waar van ge uw wihst moet hoopen,
Zy wel hard verstaalt;
Maak elke steek
Steeds wel vast met twee knoopen.
Dat zy niet en breek'.
8.
Of zoo veel ligt
Het heerelyke weeven
U meer vermaak kan geven,
Pas dan op uw pligt:

Schiet uwen spoel
In 't midden regt naar binnen,
Met gestaag gewoel,
En spaar geen pap,
Of anders blyft uw linnen
Altyd even slap.

9.

Of hebt gy zin,
Om door de zee te zeilen,
Pas d'havengrond te peilen
Als gy daar komt in.
Maak, dat ge uw mast,
Wanneer gy moet, kund regten.
Zet hem styf en vast.
Hebt goeden moed!
Of anders zyt ge een slegte
En onnoosle bloed.

10.

Of lieve maat!
Hebt gy vermaak de in 't vissen,
Zoo laet het nooit missen,
Dat uw dobber staat.
En als ge uw roe
Al eens hebt uitgetrokken,
Zyt daar mee niet moe.
Want hebt gy aas,
Dat 't visje graag wil slokken,
Dan blyft gy den baas.

11.
Of zoo de jagt
U meer vermaak kan geven,
Zoo neem tog, al uw leven,
Op uw weituig agt.
Houd uwen fret,
Die in het hol moet vlieden,
Altyd fris en net.
Uw zwyne spriet
Moet steeds punt kunnen bieden;
Als gy 't wilt maar ziet.

12.
Of zoo 't vermaak
U is, met zaat of kogelen
Te loeren op de vogelen,
Zoo let op uw zaak,
Laat uwe haan,
Als gy hun wilt verrassen
Steeds gespannen staan,
En in het laan,
Wilt daar altyd op passen,
Stamp uw schoot wel aan.
13.
Of wilt gy zyn
Een schrik voor den gezonden,
Maar helper voor gewonden,
'k Meen een Chirurgyn.
Dat uw lancet
Zy net, als gy zult laaten,
Op zyn plaats gezet.

En douw heel styf,
Uw wiek, [want dat kan baten]
Tot het eind in 't lyf.
14.
Of wilt gy gaan
Om met vermaak te leven
U in het gild begeven
Van Sebastiaan.
Wilt dog uw' snaar
Bewaaren voor 't verslappen
Houd hem altyd klaar,
Laat uit uw boog
U nooit een pyl ontsnappen
Of hebt doel in 't oog.
15.
Of zoo gy wilt
Tot schermen u gaan zetten;
Wilt op uw tempe letten,
Eer ge een stoot verspilt,
Stoot styf regt toe,
Wilt uw postuur wel houwen,
Werd niet ligtlyk moe:
Met 't lichaem dryf
Uw kling steeds, onder 't douwen,
Regt in 't middel lyf.
16.
Of woud gy graag
Uw leegen tyd verdryven,
Met iet of wat te schryven,
Snagts of ook by daag,

Maak dan dat nooit
Uw Inktpot van zyn leven,
Zy van vogt beroid,
Op dat uw schagt,
Altyd die inkt mag geven,
Die m'er van verwagt.
17.
Werkt altyd graag,
In 't geen gy neemt ter handen,
Want 't strekt u steeds tot schande,
Zyt gy immer traag,
Laat dog uw werk
Half afgedaan, nooit steeken,
Houd u altyd sterk,
Gryp goeden moed,
Laat u nooit lust ontbreeken,
Tot het geen gy doet.

Studente-deun.

Op de wys van de scheele van Delft.

1.
S*Unt studiosi domini*,
Qui praestant omni homini,
Nam vivunt semper loeti,
Kalôs!
Jucundi & faceti
Et studenticôs.

2.
Cum primum linquant somnia,
Hi vina quoerunt omnia
Hispanicum vel Mustum.
Kalôs!
Vel optimum-adustum,
Hoc studenticôs.
3.
Cum dominis edendum est,
Tum optimum quoerendum est,
Nam edunt quid quid volunt,
Kalôs!
Et mittunt quidquid nolunt,
Hoc studenticôs.
4.
Nil agunt tum, quam libere,
Contando semper bibere,
Sacrificantes Bacho.
Kalôs!
Implentur tum Jacho,
Hoc studenticôs.
5.
Vel sunt in diversorus,
Et chartulis lusorus,
Vel aleis hic ludunt.
Kalôs!
Vel pilam rete trudunt,
Hoc studenticôs.

6.
Vel adsunt meretriculis,
Et ludunt hic testiculis,
Cum suis domicellis.
Kalôs!
Vel suaribus puellis,
Hoc studenticôs.

Verkoelde liefde.

1.
ACh! Clorimeen, wat 's dit?
Waarom my dus verlaeten?
Staat toe dat 'k u verbid.
Zeg my nu,
Waarom schuw,
Voor myn min,
Die weleer bezat uw zin.
Waarom gaat gy verstoort
My dus afkeerig haeten,
Daar 'k u eertyds heb bekoort.
2.
Denk aan dien zoeten tydt,
Toen gy my pleeg te schenken
Uw min, vol zoetigheid
Ach! wel eer,
Kreeg ik meer.
Wyl myn gloed

Zoo vernoegde uw gemoed.
Waar scheelt het Clorimeen,
't Geen onze min komt krenken,
Die wy deelden onder een.
3.
Keer weer! ei keer weerom!
Laat ons die vreugd weer voelen,
Alderschoonste lenteblom
Laat myn vlam,
Die u nam
In 't bezit,
Eens weer werden al ons wit.
Dan zal 't gevoel van vreugd,
Daar wy gestaag naar doelen
Weer verfrisschen onze jeugd.

Aan Climeen.

Vois: *Ballet de Montery.*

1.

HElaas! Climeen, ik zag uw ogen,
Dat Godlyk ligt,
En vond myn ziel ten hemel opgetogen,
Door dat zoet gezigt.
Ik wist niet of my vreugd of pyn,
Geluk of ramp zou zyn,
Maar ach! wat droever maar!

Niet zonder doods gevaar,
Wierd ik het wel gewaar.

2.

Uw Godlyk oog schiet niet dan vonken,
't Is vlam en vuur,
En ider straaltje van die lieve lonken,
Is een ziels kwetsuur.
Zoo dat myn hert, daar door gekwetst,
Myn dood al heeft geschets,
Ten zy die lieve mond,
Wiens oog my heeft gewond,
My weder maakt gezond.

3.

Bedwing dan uw betoovrende ogen,
En doof die vlam,
Die my myn ziel, door boven aarts vermogen,
Aan my zelfs ontnam,
Of laat uw lieve lipjes zyn,
Die heelsters van myn pyn,
Zoo ik dit niet verwerf,
En die genezing derf,
't Is zeker dat ik sterf.

De huwlyks hater.

1.
VRienden, als gy naar de oorzaak
vraagt
Van zoo lang alleen te leven,
En niet aan een brave maagt
Myn hart en hand te geven.
Ik ben myn leven nog niet moe,
En vraagt gy hoe?
Ik zal u de oorzaak gaan verhalen
Wat al zwaere hinderpaelen
My weerhouden. luistert toe.

2.
Eerstlyk zorgde ik dan gestaag,
Dat om haar volmaekte leden,
De een of de ander leide een laag,
Om zyn minlust te besteeden,
Aan dat zoet en lonkend ligt,
Dat uit haar gezigt,
My zoo minlyk toe kwam speelen;
Dat ze een ander mee mogt deelen.
My vooral geen Venus wigt!
3.
Trouw ik eens een leelyk wyf,
Die met pimpel paersse kaaken,
En niet iets is tot geryf,

Nog geen min nog vuur kan maaken,
Foei! daar is aen zulk een wyf,
Geen tyd verdryf,
Want myn lust tot vierig kussen,
Zou dog haar gezigt uitblussen.
My vooral geen leelyk wyf!

4.

Trouw ik ook een schrandre geest,
Zeer beleeft en wel in 't spreeken,
En die in de boeken meest.
Daegelyks haar hoofd gaat breeken,
Zoo wil zy door haar verstand
Hebben de overhand
Zy wil, door haar aartig praaten,
Dit te doen en dat te laeten,
Meester zyn van d'Egtenband.

5.

Trouw ik weer een slegte duif
Die niet als van malle streeken
Van haar kap en van haar kuif
En van Kinder goet kan spreeken
't Is maar droefheid zonder eek,
Al haar gepreek.
Ik zou haar agten niet met allen
Denken 't Is een halve malle.
Had ik haar maar by de week.

6.

Trouw ik eens een weelig wyf,
Dat ik op haar goed kan leeven,
En alleen ons jeugdig lyf,

Tot malkanders lust begeven.
Nog en is de zaak niet goed,
Ziet wat je doet.
Zy zal in uw boezem prenten
Dat je dan van haere renten
Weeldrig leeft. Weg! wyven goed!
7.
Trouw ik wederom een zoet
Dochter, van een schralen borger,
Zoo moet ik in tegenspoed
Weezen een elendig zorger.
Want wy beide even kaal
Van rykdom schraal
Zouden armlyk moeten leeven.
Wat kan de egt dan vreugde geven.
Daar men houd een sober maal.
8.
En of het geluk al viel
Dat de Hemel my wou geven
Een geruste en zoete ziel
Om daar meede in vreugd te leven.
Nog en is de zaak niet wel
Maar groot gekwel
Voor uw kinders moet gy zorgen,
Dag en avond, nagt en morgen,
Tot gy krygt een rimplig vel.
9.
En als de Egt geen Kinders geeft,
Dan en is 'er geen genoegen,
Want men gaarne vrugten heeft,

Van zyn zaejen en zyn ploegen,
   En dan hebt gy tot uw lot,
      Dat gy word bespot.
't Is gy deugd dan geen van beiden,
Klappers tongen moet gy lyden
   Zou ik trouwen? 'k was wel zot.

Misbruik alleen kwaad.

1.

WIe kon 't houwen
Zonder wyn en zonder vrouwen?
   Zonder vrouwen, zonder wyn
   Zou 't een droevig leven zyn.
Wie my anders wil beweeren,
      Zal maar leeren,
Dat het slinks gebruik daar van
      Schaaden kan.

2.

      Zou men schuwen
't Eerbaar minnen, 't oorbaar huwen
   Ylings wierd dit schoon heelal
   Weer een ongeschikte bal.
Wie my anders wil beweeren
      Zal maar leeren,
Dat de insteller zelfs daar van
      Schaaden kan.

3.
Wie dar wraaken,
Dat we ons, nugtren, vrolyk maaken
By den wyn, die 't hart verblyd,
Daar de reden niet by lyd;
Zal een avregtsch stuk beweeren,
En maar leeren,
Dat de schenker zelfs daar van
Schaaden kan.

4.
Geen vermaken
Die wy, nugtren, wettig smaaken,
Waaren in het oog ooit kwaad,
Dat alleen het misbruik haat,
Wie my anders wil beweeren,
Zal maar leeren
Dat de geever zelfs daar van
Schaaden kan.

's Menschen hart een broeinest der Liefde.

Vois: *Schoon Katryn, o beeld der beelden!*

1.
ZOete zwaluw, myn behagen!
Gy maakt, als de lente u prest,
Voor de warme zomerdaegen,

Slegts maar eens in 't jaar uw nest,
Schoon gy, herwaarts aangevlogen,
's Winters weerom heene spat,
En verdwynd, als uit onze ogen.
Naar den Nyl, of Zonnestad!

2.

Maar Cupido, wie zal 't keeren?
Maakt zig altoos, tot myn smart,
Dag op dag, met jonge veeren,
Weer een broeinest in myn hart;
Want nog naeulyks word het kleene
Kieken vlug, of aanstonds broeid
't Ander weer een ei; daar 't eene
Teelssel, half ontsloten groeid.

3.

Altoos hoor ik, als haar vlogels
Zig bewegen, een geluid,
Als 't getijlp van jonge vogels,
Geestig vliegende in en uit:
Nimmer is dit lied vol zongen!
De oude kweeken, op hun beurt,
Straks weer kleene minnejongen,
Daar my 't hart van woeld en scheurt.

4.

Deze fokken, als ze, aan 't groeijen,
Groot en sterk geworden zyn,
Straks weer andren aan. Dit broeijen
Van de min verwekt my pyn:
Goon! wat raad voor al dat kweeken
Van de liefde, onmooglyk is 't

Zoo veel liefdens uit te spreeken.
Wie heeft dus myn hart vertist.

De Wanhoopende Minnaar.

Vois: *Courant.*

1.

ACh! wie zal die gelukkige eens zyn,
Die gy, o schoone! voor zyn minnepyn,
En voor zyn dienst zult in uw hart ontfangen?
Ach! ach! Clorinde! dat ik dorst verlangen
Naar dat geluk! ://:
En op die waardigheen,
Geen eer nog staat, die hier niet voor verdween.

2.

Maar al myn hoop die is voort op de vlugt,
Zoo haast ik denk, hoe meenig minnaar zugt,
Om uw volmaektheid en bekoorlyk weezen.
Ja zoo veranderd al myn hoop in vreezen.
Doordien ik weet, ://:

Dat hier geen mensch op aard
Te vinden is, die dat geluk is waard.

Rotterdamsche Straetloopers by Winterdagh.

Vois: *Goe Naevend malse Neeltje.*

Jochem en Sytje.

1.

J O C H E M.
MYn vrindelyke Buurtje,
Hoe dus in ienigheit
Zeg zoete meit?
Mag ik wel in jou schuurtje
Eens treeden, met bescheit,
'k Zal maer ien uurtje
Wat praeten lieve Syt,
'k Ga dan stal,, 't vee pleegen al,
Op Melkens tyd?

2.

S Y T J E.
Wel Jochem 'k zal 't verdraegen,
Praet maer zoo als 't behoort,
Of aers, ga voort!
Maer mag ik jou wel vraegen,
Waer hebje regtevoort

Eweest, dat jou de vlaegen
Van 't praeten overkomt?
'k Loof in Stadt,,, daer jy uit 't Vat
Dronkt tot het bomd'.

3.

J O C H E M.
Ja Sytje dat 's de waerheit,
'k Was daer om fransse Stroop,
'k Stont op de Stoop,
Daar hoorden ik met raerheit
Van verre ien geroop
Van Wyven, 'k zegt u, maer meit,
't Was ierst ien mosselpoop,
Die riep groot,,, wit als de doot,
Koop Vollek koop.
4.
Toen kwamper ien mank Ventje,
Die riep, hiet garrenael!
Met raere tael,
Heet! heet! wie koopt myn entje?
Gins komt 'er ien met Ael
En Paeling, koop wet Wentje:
'k Heb nou een schoone zoo.
Stoof of braen,,, kom wiljer aen?
'k Heb geld van noo.
5.
Wie wil Rygsnoeren koopen?
Ze zyn drie ellen lang.
En ook, hiel strang,
Gins komt 'er ien geloopen,

Die roept met heesche zang:
Schuurzant! schuurzant! met hoopen
Een aer roept Alykruik,
Vers en, wit,,, En vol van pit,
Met witte buik',
6.
François met Mars en Brillen
En nieuwen Almanak,
Roept even strak:
Zeg wie se koopen willen?
Het is een groot gemak.
Met vremde grillen
Roept Schoorsteen Veger, Hoo!
Een aer weer,,, 'k slyp mes en scheer,
Wie haver stroo!

7.
Drie stuivers ien El laeken,
Voor dweilen is 't heel goet.
Wie warme kroet'.
Wie wilder neuten kraeken,
Met pit in overvloed.
Pastei, se smaeken
Zoo lekker als Confyt.
Boek weit broot,,, en Broeders groot,
Roept elk om stryt.
8.
Een wyf roept met een waegen
Wie pootris Applesyn.
Wie wil roept Tryn,
Een mooi net kantje draegen

Goet koop, en sterk en fyn!
Wie het behaegen
In hylikmaeker roept
Raere Koos,,, myn suikerdoos,
Ey, komt eens snoept.
9.
Lamoenen! laetje zoenen!
Wie Rot, of Muizeval!
Wie koopt een Bal,
Om vlakken uit te boenen,
't Smet 't Laeken niemendal.
Wie koopt out Nieumaek schoenen!
Wie nou ien Uilebort,
Dobbelstien,,, krygt gy met ien!
Roept elk al vort.
10.
Wie koopt myn leste zootje
Bak Schollen, of ien snees?
Wie wil roept Kees
Twie Bokkems om ien grootje!
Wie Sprot? ik roep my hees.
By stuk, of wel by 't strootje
Wie App'len hiet, of raeuw,
Knollen zoet,,, Aerd-appels goet
En mals van kaeuw.
11.
Kees Teunens Aey, roept Maertje
En Neeltje moet je Melk,
Straks liep 'er elk
Rondom den Boer zyn Kaertje

Met Pot en Pan en Kelk.
't Groenwyf roept, Saertje
'k Heb schoone vette kous!
Hebje iets van doen? 'k ruil ouwe hoen
En kleeren roept een Smous.
12.
Vier in 't oortje ien paer klompen!
Wie koopt 'er nou ien Paer!
Wie (roept ien aer.)
Koopt nou myn leste lompen
Of zoute Vis, ze is klaer
Geweekt, en ook gekrompen.
Wie mostert, mostert goet!
Wie een stik,,, hooy Butter dik!
Roept Kees Hooghoet.
13.
Hier heb ik voor drie duiten
Twie blaen met Liedjes. die
(Als yder zie.)
Zyn nieuw, en die wel sluiten
Op scheele Piet en Mie;
'k Heb ook voor Guiten
Die vryen roept het Wyf,
Wat de Meid,,, al dient gezeit,
Als hy vryd styf.

14.

S Y T J E .
Wel Jochem is dat raesen,
Wat scheelt my al die praet?
Loop 't is al laet,

Gaet heen uw Koeijen aezen,
Eer dat jou Vaer word kwaet;
Maer jonge Baezen
Vereeren altyd wat,
Wat heb jy,,, gekogt voor my,
Nou in de Stadt?

15.

J O C H E M.
Voor jou myn lieve Sytje,
Wat Hylikmaker, daer!
Nou neemt het maer.
Voor my myn lieve prytje,
Een Boekje, dat is raer,
Van 't vryen, want hy vrydje
Die jou de Koek nou geeft:
Neemt het aen,,, want ik moet gaen
ZOO! 'T ZOENTJE KLEEFT.

Zang aen Fillis.

Op de Zang wyze: *Fillis toen gy laest, enz.*

1.

SChoon ik zucht om uw' bekoorlykheeden,
Schynt Gy doof, ey Fillis wat 's de reeden,
Myn hart,,, Lyd smart,
Door zulk een koelheit, ach!
Fillis gund my eens een lach.

2.
Maer geen lach gesprooten uit veragting!
Neen myn ziel, maer eerder uit hoogagting,
Die Gy,,, Gansch vry,
Uit medelyden geeft;
Want myn ziel daer door herleeft.
3.
'k Zal dan stil, en ook eerbiedig minnen,
Dat 't geen oog ooit geeft aen uw Vrindinnen,
Want de Eer,,, steeds teer,
Lyd nooit wild gerucht,
Me ontdekt zyn min best door een zucht.
4.
Mag my dat geluk noch niet gebeuren?
En wild Gy volstrekt dat ik zal treuren?
Dan zal,,, Ik al
Myn lyden en myn druk,
Wyten aen myn ongeluk.
5.
Maer waer uit spruiten myn ongelukken,
Die myn ziel zoo fel, envinnig drukken?
Haet Gy,,, dan my?
Of haet gy 't Echt verbond?
Nooit sprak die tael een wyze mond.
6.
Want in d'Echt, daer smaekt men eerst
die weelden
Die geen Maegt (hoe wys) zig ooit verbeelden

Al 't zoet,,, Al 't goet
Heeft een dubble smaek.
Niets haeld by des Echts vermaek.
7.
Hoe men mag de Kinder liefde afmaelen,
Kan niet by twee eensgezinden haelen,
Geen zuur, ,, heeft duur;
Want Liefde maekt elk bly.
LACHE BEKJE, EY! KUST MY.

Beschouwing der Weereld.

1.
DIe de weerelt wel beziet,
Die zal bevinden,
Soo lang overvloet zyn huys
Heeft bevryt van Ramp en kruys,
Soo heeft hy vrinden.
2.
Soo gy open Tafel houdt,
Men zal uw eeren,
Ja dan zal een yder graag,
Al was dan ook alle daag,
Met uw verkeeren.

3.
Is uw Kelder wel voorzien,
t' Is te beter,

Broeder Zuyper zal, in 't spel,
Speelen dan zyn Rol zoo wel,
Als broeder vreeter.
4.
Syt gy altyd even Ree
Om gelt te schieten,
Dan zeid yder: dat is een Man
Wiens weerga men niet vinde kan,
Wie zouw 't verdrieten!
5.
Soo 't lot uw gunstig is,
Dan is 't al wonder,
Want 't is een gemeene plaag,
Raakt dan iemant in de laag,
Hy moet 'er onder.
6.
Dog men ziet het hedendaags,
Het kan verkeeren,
Die eerst, met de mostert pot,
Plag te loopen voor yders zot,
Dat zyn thans Heeren.

Wensch om Philis.

Stem: *Het helder Maantje.*

1.
SAgt zoel windje dat 'er blaast,
En op bloempies geurig aast,

Gy door snuffelt alle hoeken,
Waar zal Doris (*bis*) Philis zoeken.

2.
Venus vogelen, wit gepluymt,
Die door 't nat bruyst, dat het schuymt,
Onder schaduwe der Linden,
Waar zal Doris (*bis*) Philis vinden?

3.
Spartlent Visje in den Vloet
Die ook Liefde voeld en voed,
Saagt gy Philis, by dees boomen,
Haar niet spiegelen (*bis*) In dees stroomen?

4.
Echo, die al 't wilt verklikt,
En op niemands roepen schrikt,
Door geen spel in slaap te sussen,
Waar zal Doris (*bis*) Philis kussen?

5.
Schelle Zangster, Philomeel!
Die al 't woud streelt met uw keel.
Staakt een wyl uw geestig kweelen,
Waar zal Doris (*bis*) Philis streelen?

6.
Philis! Philis! waar zyt gy?
Suyker zoet, ey antwoord my!
Mag my uw byzyn niet gebeuren,
Snapster Echo (*bis*) help my treuren,

7.
Doris! Doris! treur niet meer!
'k Hoor u klagen al van veer,
Ik verschool my by dees elsen,
Daar kan Doris (*bis*) my omhelzen.
8.
Nu was Doris heel verheugt,
Wyl hy vond zyn hoogste vreugt,
Die hy ooit op aard kost vinden,
Het was Philis (*bis*) Zyn beminde.

Betoverende oogen.
Herders zang.

1.
ALs ik aanzie de glans van uw bruyn
oogen,
Word ik in het diepste van myn ziel
bewoogen,
Als ik aanzie de glans van uw bruyn
oogen,
Word ik in 't diepste van myn ziel gewond,
Want uw afwezen ach dat doet my sterven,
En uw zoet byzyn dat maakt my weer gezond.
Mogt ik van u eens wedermin verwerven,
Geen meer Contentement ik in de weereld
vond.

2.

Ach! Coridon wat vind gy in myn oogen,
Hebben die door schyn uw jeugdig hert
bewoogen,
Een jonge maagt word ligtelyk bedroogen,
Als wanneer men haar met trouwe dienst
bemind,
Hier om zoo moet ik uw gezelschap
schouwen,
Schoon gy zyt nogtans myn alderbeste
vrind,
Geloof my vry, het zal u niet berouwen,
Stroo en 't vier men selden goet by een
bevind.

3.

Schoon dat ik leef gelyk een Salamander,
Ik bemin u lief, maar niet een ander,
Schoon dat ik leef gelyk een Salamander,
Die zig zelf begaf in 't midden van 't
vier,
Schoon Kind en wilt myn daarom niet
verstooten!
In het minnevier vind men altyd plaisier,
Ja zelfs in de Hoven van de Grooten,
Maar niet zoo opregt als op het velt alhier.

4.

Is 't dan opregt, myne getrouwe Herder!
Blyft by my schoon lief en zoekt niet
verder,

Is 't dan opregt, myne getrouwe Herder!
In het groene woud zoo schenk ik u myn
trouw,
Speeld Herders speelt op uw schalmey en
fluiten,
Ter eeren voor deez' jeudige Man en
Vrouw.
Wilt al u droefheid hier buiten sluyten,
En weest nu t' zaam verblyd, bevryd van
druk en rouw.

Chancon.

Air: *Liefste Kaatje.*

1.

EEnzaam leven is myn zin,
't Huwelyk kan myn niet... bekooren!
'k Leef gelyk een Priesterin;
'k Voed myn ziel met Hemels min,
'k Zing met onze Choren;
't Huwelyk kan my niet... bekooren!
2.
Susje wat een malle praat,
Zyt gy wel te regt... besonnen?
Eenzaam leeven is niet kwaat!
Maar een wel gehuuwde staat.

Overtreft de nonnen!
Zyt gy wel te regt... besonnen?
3.
Neen ik zeker 'k ben niet mis,
Vryheyd kroont met vreugt... myn dagen,
Hartzeer en bekommernis,
Die aan d'Echt verbonden is,
Kan myn niet behaagen.
Vryheyd kroont met vreugt... myn dagen,
4.
Lieve Zusje denkt eens regt
Op wat wys gy quam... in weezen,
Deed uw Moeder dan zoo slegt
Dat ze uw Vader nam in d'Echt?
Denkt eens wel in deezen,
Op wat wys gy quam... in weezen.
5.
Dat gaat myn in 't minst niet aan!
'k Zoek maar waar ik... zal blyven,
En maar stil myn weg te gaan,
Om in 's Hemels gunst te staan,
Laat ik alles dryven,
'k Zoek maar waar ik... zal blyven.
6.
Vroome Zusje praat eens wys,
Dat gy eens te regt... bedenkte,
Hoe ons Heer, in 't Paradys,
Tot zyn eygen eer en prys,

Adam, Eva schenkte,
Dat gy eens te regt... bedenkte!
7.
Al uw praat behaegt myn niet,
Gy zoekt myn maer te... verlyden,
Paradys vreugt gaf verdriet,
Maar die op den Hemel ziet,
Laat de weereld glyden.
Gy zoekt myn maer te... verlyden!
8.
Is den Hemel dan Alleen
Voor de meisjes die... nooit trouwen?
Waar wil zulke zotheyd heen!
Zeg my Zusje! is 'er een
Hemel zonder vrouwen?
Voor de meisjes die... nooit trouwen?
9.
Ik ben lang genoeg gesust,
Niemand onzer zal... het winnen,
'k Laatse trouwen die het lust,
Ik voor myn zoek waare rust,
Elk moet zig bezinnen.
Niemand onzer zal... het winnen.

Studente Deun of Drink-Lied.

1.
WAt kan 's menschen hert meer geven
Dan het zoet Contentement,
Welk ons ziel in vreugt doet leeven,

Zonder quelling of elent?
Staat
Weest dan lustig! weest dan klugtig!
Daar dit is heeft vreugt geen ent.
2.
Hebben wy somtyds veel zorgen,
Staat ons by Contentement!
Hebben wy geen gelt, wy borgen,
Poffen zyn wy ook gewent.
Weest dan lustig,
3.
Wilt u dan met vreugt verblyden,
Zingt altyd Contentement;
Al uw droefheid stelt ter zyden,
En met ons zyn lof bekent!
Weest dan lustig.
4.
Sa Liefhebbers! eens gedronken!
Altyd hem met vreugd beloont;
Sa de glaazen vol geschonken!
Dus Contentement gekroont.
Staat
Laat ons drinken! lustig klinken!
Dus Contentement gekroont.

Lof der muzyk.

1.

KOmt Parnassus Zang Godinnen!
Voegt uw stemmen by de myn; (*bis*)

Hoort uw lof met vreugt beginnen,
Echo zal getuigen zyn, (*bis*)
Staat
Musica zeer hoog verheven,
U zy goon en menschen gunst! (*bis*)
Wy zyn u altyd genegen,
Wilt ons hert tot Zang beweegen,
Zeegent ook ons zoete kunst. (*bis*)
2.
Konst Liefhebbers wilt vergaaren,
Speelt op Bas Phiool en Fluit; (*bis*)
Toont Parnassus blyde maaren;
Laat ons maken zoet geluit! (*bis*)
Staat
Musica zeer hoog
3.
Gelaurierde konst Godinnen,
Schoone Maagt, Retorica, (*bis*)
God Apollo moet u minnen
Nu verselt met Musica. (*bis*)
Staat
Musica zeer hoog
4.
Wilt ons blyde blydschap tuygen
Zoet en aardig pluym gediert; (*bis*)
Wilt met Zang en Speeltuig juygen,
Zoete Jeugt Parnassus viert. (*bis*)
Staat
Musica, zeer hoog verheeven,
U zy goon en menschen gunst. (*bis*)

Wy zyn u altyd genegen,
Wilt ons hert tot Zang bewegen;
Zeegent ook ons zoete kunst! (*bis*)

Minneklagt.

Vois: *Myn Hert voorzeid, is voor altyd.*

Coridon aan een Beek in 't Lommer van de Boomen nederleggende.

1.
TReurt Bossen Bergen treurt met my!
Nu my, myn Lief vergeet,
Daar ik zoo dikwils aan haar zy
Myn ledige uuren sleet,
Terwyl ik door haar zoet gezigt
Den brand voel in myn hert gestigt.
Ag Treur, ag Treur, ag Treur.
2.
Zal dan myn Lief Dorinde nooyt
U Hert gestadig zyn?
Of door myn Liefde vuur ondooyt,
Moet ik van minne pyn
Dan smelten? heb ik ooit u haat
Verdient, myn Ziel! myn toeverlaat!
o Neen ://: ://:,

3.
Gedenkt, Dorinde Lief! myn vreugt!
Hoe dikwils ik uw hand
En blanke hals met ziels geneugt
Gestreelt heb! zal die band
Van Liefde, die ons heeft geboeyt,
Zyn uyt uw Jeugdig hert geroeyt?
o Smert :///: :///:,
4.
Staat vlieten stroomen stil, en ziet
En hoord myn laatste klagt,
Dorinde, die myn Ziel gebied,
En myne min niet agt,
Is uyt myn ooge weg gevlugt,
En hoord na smeeken of gezugt.
Sta stil :///: :///:,
5.
Tuyg Echo, die myn Ziele druk,
En klagten en geween
Vermeerdert, zie mijn ongeluk!
En deel myn smeek gebeen
Aan al die ooit opregt bemint,
Zeg dat de min myn had ontsint.
Ik sterf :///: :///:,

Dorinde heimelyk toetredende.

6.
Ach ach myn Lief myn Coridon!
Zoud gy dus sterven! neen!
Ik heb door 't woud myn Liefdebron
Gehoord uw droef geween!

En uwe Trouwheid klaar gezien,
Nu zal 'k uw nimmermeer ontvlien,
Myn Lief ://: ://:,

Op 't geluyd verkomt hy een weinig, maar haar niet ziende, valt weder in flaaute.

7.
Waar ben ik ach! is 't droom of niet?
Hoor ik myn Engelin?
Zou Zy? die nog myn Ziel gebied,
Weer zyn genoopt door min!
Neen Coridon verwagt de dood
Om 't derven van Dorindes schoot,
En hart ://: ://:,

8.
Ach! Coridon ontwaak myn Ziel!
Daar ik uw handen druk,
En zugtend by uw nederkniel,
o Doodelyk ongeluk!
Indien gy sterft myn Lief! ik zal
Ook met uw sneven, hier in 't dal.
Van Rouw ://: ://:,

9.
o Schrik! o pyn! o Zielsverdriet!
o Ramp! o ongeluk!
Hoe zeer ik klaag, gy hoord my niet,
Maar laat my in den druk,
Zyn treurig aanschyn toond de smert,
Die hy gevoeld heeft in zyn hert,
Om my ://: ://:,

10.
Weent oogen! weent; betreurt zyn dood!
Myn hert gevoeld de schuld
Myns trouwe minnaars droeven nood,
Ik wagt met ongedult
Dat my de nare dood van hier
Ook ruk, wyl ik van droefheid schier
Bezwyk :///: :///:,

Coridon met gesloten Oogen en een flaauwe Stem.

11.
Wie jaagt myn Ziel? wie perst myn geest?
Van 't klagen afgemat,
Gun rust aan hem die onbedeest
Den doodslaap heeft omvat,
Om dat zyn straffe Mingodin
Hem had bedroeft van ziel en zin,
Geen Rust :///: :///:,

Dorinde bitter schreijende.

12.
De schrik beroert myn ingewant,
Myn hert staat stil van vrees,
En d'angst omringt m'aan alle kant.
Die my wel eer bewees
Zyn Liefde, zegt my, daar hy sterft,
Uw strafheyd is 't die my verderft,
Te wreet :///: :///:,

13.
Schrey voort Dorinde, schrey en zugt!
En vul met bittere klagt
Het ruyme Veld doet d'open lugt
Weergalmen dag en nagt:
Ik sterf, zoo nog myn Coridon
Myn schult my naar vergeven kon,
Gerust ://: ://:,
14.
Ag Coridon! myn lief en lust!
Hoor uw Dorinde tog!
Die uw bestorven wangen kust,
En uw door tranen nog
Tragt op te wekken! zie myn ziel,
Hoe k'aan uw zyde nederkniel
Vol druk ://: ://:,

Coridon diepzugtende en Zyn Oogen openende.

15.
Wie breekt myn ysren? slaap en stoord
Myn diep en stille rust?
Door 't kermen, dat my 't hert door boord,
Wie, wie, schept weder lust
Om my 't ontrusten? och is 't niet
Dorinde die m'in droefheit ziet,
En pyn ://: ://:,

Dorinde met een vleijende Stem.

16.

Myn klagend hert springt op van vreugt,
Nu gy het ligt aanschouwt,
En adem haalt, uw tong verheugt
My: maar ach: zie hoe rouwt
My trouwe Coridon uw leed,
K'bid lieve Minnaar, dog vergeet!
Uw druk ://: ://:,

Hy verkomt geheel en al.

17.

Gy blaast, myn Lief! myn Zielsvrindin
Myn half verstorven geest
Weer nieuwe kragt en adem in.
Kom leg u onbevreest
Hier in dees lommer naast my neer,
Dat ik uw poeslen hals nu weer
Omhels ://: ://:,

Zy gaat by Hem Nederleggen.

18.

Vrees nooyt ach! lieve Coridon!
Dat ik uw trouwe min
Ontrouw zal zyn, of immer kon
Verbannen uyt myn zin,
Zoo rust ik by u in het groen,
En zal aan uwen wil voldoen
Met vreugt ://: ://:,

Drinklied.

Vois: *Zonder Muzyk.*

1.
SOnder de wyn
Is 't anders niet als bagatelle,
Sonder de wyn
Is 't anders niet als druk en pyn,
Wie drommel kan een deuntje speelen
Wie kan de mooije Meisjes streelen,
Sonder de wyn.
2.
Sonder de wyn
Is 't slimste voor de Advocaten,
Sonder de wyn
En helpt geen Doctoors Medicyn,
Geen Advocaat maakt goe Schriftueren
Geen Doctoor die doet goede kueren,
Sonder de wyn.
3.
Wie zal het zyn
Die ik dit glaasje toe zal brengen,
Wie zal het zyn
Die ik zal schenken de koele wyn,
Ey Schenker wilt eens weer vol schenken
En laat myn Buurvrouw ook eens drinken,
Van deze wyn.
4.
Dat is eerst wyn
Wie drommel zouw daar niet omwenschen,
Dat is eerst wyn

Dat is opregte Medicyn,
By zulke wyn moet men eens kussen
Wie kan de minnevlammen blussen,
Sonder de wyn.
5.
Dat zal ik doen.
Maar eerst moet ik myn glaasje leegen,
Dat zal ik doen.
By zulke wyn past wel een zoen,
By zulke wyn moet men eens kussen,
Wie kan de minnevlammen blussen,
Sonder de wyn.
6.
Ey dat is zoet!
Eerst wyn drinken en dan te kussen,
Ey dat is zoet
Als men dat maar uyt Liefde doet,
Het zal dan zyn tot uwer eeren
En om myn drooge keel te smeeren,
Met deze wyn.

Boonen traktement.

Vois: *Maek je klaar, maek je klaar.*

1.
AAn den disch! aan den disch!
'k Zie dat ze vaardig is!

Men zal hier strax vertoonen
Een schoon geregt van Appelbry,
Verzeld van andre kokery,
Een tractement van boonen.
2.
Dat word net, dat word net,
En puntig opgezet!
Die gort, of 'k laat me villen,
Lykt puur naar koekjes in de pan,
En deze naar ik merken kan,
Komt scheep voor hakkedillen.
3.
Vrinden gaauw! vrinden! gaauw!
De kost word anders laauw;
Gy moet niet langer draalen,
Komt Omen! Tantes! 't is al laat;
't Is jammer dat de spys verslaat,
Wy moeten 't hart ophaalen.
4.
Ei! dat 's raar! ei! dat 's raar!
Wat doen hier toch een paar
Citroenen op de tafel?
Wil imand by de gort van 't sap?
Of heeft dat niet meer eigenschap,
Als pekel op een wafel?
5.
Maar hier is, maar hier is
Te veel op dezen disch!
Hoe raakt het nog gegeeten?
Of wagt je ook hier [met verlof!]

De knorren burger besjes, of
Het weeshuis mee ten eten?

6.

Maar myn strot, maar myn strot,
Verdroogd als maartsche sprot,
Och! wierd 'er eens geschonken,
Ik vind die boonen juist niet kwaad,
Maar droogjes, als een kurken taat,
Och! dat wy nu eens dronken!

7.

Deze wyn, deze wyn,
Zoo goed als wyn kan zyn,
Heeft, op de grutten, gracie.
Zoo'n hartig kosje wil wel nat,
Maar de appelmoes bezwaart my wat,
Ei! schenk nog eens een glaasje.

8.

'k Dank je zeer; 'k dank je zeer;
Ik eet geen boonen meer;
'k Heb gorts genoeg verslonden;
Neem af; en dat men 't nabanket
Terstont in orde op tafel zett';
Hier zyn nog grage monden.

9.

Daar komt worst, daar komt worst;
Dat brokje scherpt den dorst;
Wie zal het nu ontleeden?
't Is maar een endje van een span,
Daar ider eens aan likken kan,
Dog naar de kunst gesneden.

10.
Deze kaas; deze kaas.
Die dikke Sinterklaas
Eens by de buuren laakte,
Moet zeker goed zyn, op myn eer,
Dewyl een boer in 't Purmermeet,
Die zelf heel zindlyk maakte.
11.
Die biscuit, die biscuit,
Die ziet 'er smaaklyk uit,
Wilt niemand daar naar tasten?
't Is alles wat je hebben zult.
Ei eet, of 't is uw eigen schuld,
Als gy van daag moet vasten.
12.
Maar byget! maar byget!
Daar komt nog andre vret.
De drommel! 'k ben bedrogen;
Daar komt een visch van Benthem aan;
Wie zal 'er eerst zyn vork in slaan?
Ik eet al met myn ogen.
13.
Dat smaakt schoon, dat smaakt schoon!
Die looper spand de kroon,
Maar 'k heb reeds myn genoegen.
't Is puik de heele visch gaat schoot,
Wel vrinden! dat men 't maal besloot,
Om ons aan 't vuur te voegen.

Bladwyzer.

A.

	Pag.
ALs Venus in den daegenraed	51
Aenminnige Amaril	68
Als ik op zekeren tyd om myn hairen	76
Ach! was ik blind	90
Als ik door liefde ben belaeden	100
Als ik uw lieve lipjes druk	104
Ach! Clorimeen! wat 's dit	127
Ach! wie zal die gelukkige eens zyn	136
Als ik aanzie den glans van uw bruin ogen	147
Aen den disch	161

B.

BEkorelyke Nagtegael	21
Bachus, alles loopt my tegen	98

C.

CLoris lief! myn welbehaegen	10
Cupido blyf van myn lyf	6

D.

DE Zomer is voorby gestreken,	1
De meisjes hebben graeg	41
De min is tot een pand	55
De mingod met zyn scepterroê	67

Die dees waereld wel beziet 78
De zee lag vlak 87
De Zoon der mingodin 92
Dat wy, als 't luk ons komt vermindren, 112
Die de weereld wel beziet 144

E.

EEr hy laast liefde draegde	8
Ei genaede! Cupidootje!	12
Eenzaem leven is myn zin	149

F.

FIllis! myn hart jankt gestadig	20

G.

GY die met my thans zyt ter jagt, ha! ha!	12

H.

HEt wyntje maekt een stommert	14
Hebben oogen zulk vermogen	36
Hy, die een voorbeeld ons kan geven	63
Helaes! hoe zoet is 't in de kooi te leven,	96
Ha! 't sa aen 't smullen	114
Hoor, bruigom, heer	119
Helaas! Climeen, ik zag uw oogen	128

I.

IK zing de groene mei ter eeren;	16
Inbeelding bezig broedsel	32
Juigt! juigt, o pluimgediert	38
Jongmans, als gy zyt van sins	62

Ik geef den wyn de schop 83

K.

KOm, neem uw liefste by de hand 117
Komt, parnassus Zanggodinnen 152

L.

LAng genoeg, lang genoeg 24
Liefde vol van zoet vermogen 33

Laetst peinsde ik op de aentreklykheden 45
Laetst zat ik eensjes aan den disch 81

M.

MYn hert verzeid is voor altyd 43
Myn Silvia, myn Engelin 73
Moet ik dus zonder minnevreugd 103
Myn alderbeste vrind 108
Myn vriendelyke buurtje 137

O.

O Doelwit van myn min 41
Op uw aengenaam verjaren 56
Op een tyd 69
Onlangs als de Zanggodinnen 91

P.

PIet je moet jou ramlen laeten 84

S.

SIlvia de herderinne 23
Sa! sa! laat ons den beker storten 37
Strooit nu mirth en Roozeblaedren 40
Simprania! gy ziet 88
Sunt studiosi domini 125

Schoon ik zugt om uw bekoorlykheden 142
Sonder de wyn 160
Sagt zoel windje dat 'er blaast 145

T.

'**T** Schynd dat het menschelyk geluk 94
Treurt bosschen, bergen treurt met my 154

V.

VAder van 't nat	49
Voor dezen lag ik in de min verdronken	53
Venus man had eens de pylen	102
Vrienden, als gy naar de oorzaek vraegt,	130

W.

WEg, weg! cupido met uw lonken	11
Wanneer ik myn Engel	18
Wilt u niet in 't minst bezwaren	19
Wat kan grooter vreugde geven	29
Wat kan de min al stigten	35
Wilt windjes zagtjes blaezen	48
Wreede als gy my steeds hoort klagen	52
Weg met Cupido en Venus	74
Weg, weg, met Bachus en Silenus	75
Wilt gy met wind en golven stryden	98
Wonder damon in uw zin	105
Wie kon 't houwen	133
Wat kan 's menschen hart meer geven	151
Wat zoet geweld beheerst myn hart	7

Z.

ZOnder hoop van te genieten	5
Zoo wreed kan geen schoone wezen	31
Zoo rolde eens myn genoeglyk leven	61
Zwaantje liefste levensligt	99
Zoet zieltje daar de min	111
Zoete zwaluw myn behagen	134

EYNDE.